

Kalkoenen en Adelaars

Voorwoord

We lopen allemaal het risico om in dezelfde val te trappen als Adam en Eva.

Zij werden verzocht om te worden, wat ze in feite al waren.

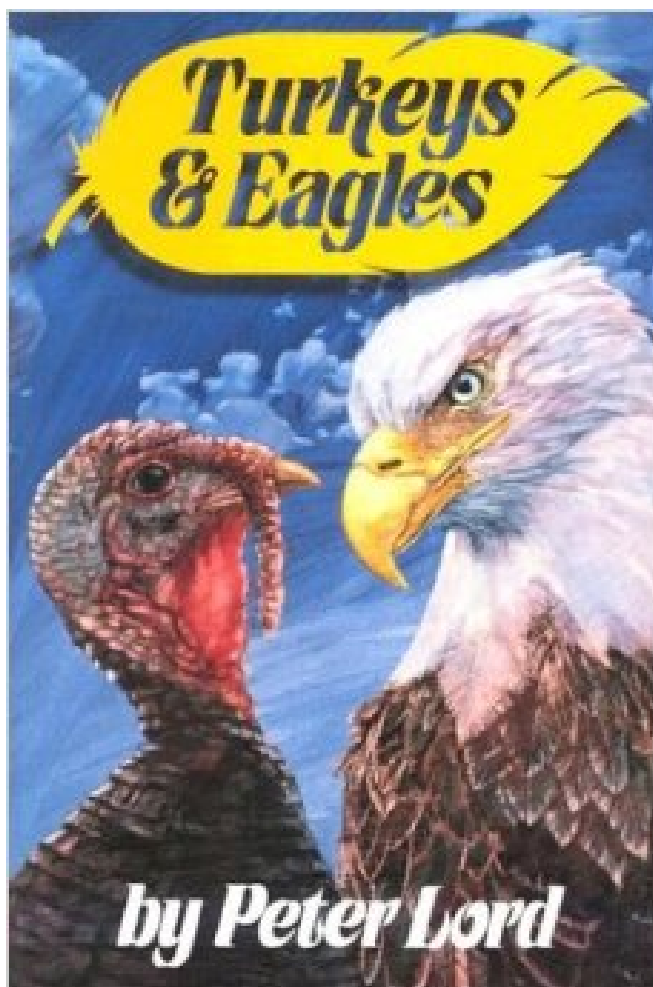
De duivel zei: “Als je eet ... zul je als God zijn”

Maar, ze waren al als God. Geschapen naar Zijn beeld en Zijn gelijkenis. Ze konden niet nóg meer gelijk aan God worden, zonder God te zijn. God maakte hen zoveel gelijk aan Hem als Hij kon.

Als de boze ons kan verblinden, zodat we niet weten wie en wat we zijn in Christus Jezus - een nieuwe schepping, heiligen, Gods volk en kinderen van God - dan kan hij ons op nog een andere manier verzoeken. Hij kan ons begerig laten verlangen naar iets, waarvan we dénken dat we het nog niet hebben.

Een christen hoeft niets te doen om iets te worden. Hij doet en handelt, vanuit wie hij is, zoals God hem geschapen heeft in Christus Jezus.

Peter Lord

Introductie

“Het is moeilijk om te zweven met adelaars als je omgeven bent door kalkoenen.” (It’s hard to soar with the eagles when you live with turkeys)

Dit is momenteel een populair gezegde (in Amerika). Toen ik het voor het eerst hoorde, vroeg ik mijzelf af: “Waarom zouden adelaars überhaupt gezelschap zoeken bij kalkoenen?” Het verhaal “Kalkoenen en adelaars” wat ik met jullie wil delen, is ontleend aan deze uitdrukking.

Maar voordat je het verhaal gaat lezen, wil ik je vragen om eerst een kleine test te maken. Er zijn in totaal dertien vragen, waarvan de eerste negen Ja-Nee vragen. Denk niet te lang na bij elke vraag. Geef het eerste antwoord wat in je opkomt. Als je de test hebt gemaakt, leg die dan aan de kant, tot je klaar bent met het lezen van het verhaal. Daarna bekijken we deze vragen opnieuw.

Klaar?

Test

J/N 1. Een zondaar gered door genade is een goede omschrijving van een christen.

J/N 2. Je kunt zondigen zonder het te weten.

J/N 3. Het is normaal voor een christen om iedere dag te zondigen.

J/N 4. Een slechte gedachte is een zonde.

J/N 5. Het is gemakkelijker voor een christen om te zondigen dan goed te doen.

J/N 6. Hoe dichter we bij Christus komen, hoe minder we in verzoeking komen.

J/N 7. Rechtvaardige daden brengen ons dichterbij Christus.

J/N 8. Heiligheid is slechts voor een beperkt aantal christenen weggelegd.

J/N 9. Verzocht worden is een teken van onze zondigheid.

10. Hoeveel zonden heb je vandaag gedaan? (Misschien moet je schatten).

11. Hoeveel rechtvaardige daden heb je vandaag gedaan?

12. Hoe rechtvaardig is Jezus Christus op een schaal van een tot honderd?

13. Hoe rechtvaardig ben jij op een schaal van een tot honderd?

Nu je deze kleine test hebt gemaakt, lees het volgende verhaal. Aan het eind van dit boek kijken we weer naar de antwoorden van deze test om te zien in hoeverre je ver-kalkoen-iseerd bent.

DEEL I

Hoofdstuk 1

Vanaf het moment dat haar arendsjong uit het ei tevoorschijn kwam was Nata al bezorgd. Dit was haar eerste arendsjong, en ze had niet gedacht dat het zo'n klein en broos schepseltje zou zijn. Hij kon zijn kopje niet eens optillen. Ze had hem herhaaldelijk voedsel aangeboden, maar hij had er nog niet eens naar gekeken.

Liefdevol staarde ze naar dat andere ei, dat tot nu toe weigerde uit te komen. Dat ei was lichtbruin van kleur met zwarte vlekjes. Dat perfecte ei lag naast het nieuwe arendsjong tussen de bladeren en het gras waarmee het nest was bekleed. Arenden noemen hun nest een horst, wat bestaat uit een vlechtwerk van takjes en twijgjes, aan de buitenkant afgewerkt met grijsgroen mos. Zo was het perfect gecamoufleerd op de grijze rotsklip waarop ze gebouwd was.

“Papa is onderweg”, dacht Nata terwijl ze naar de ondergaande zon staarde.

Op dat moment zweefde Ramon boven een open weide in het bos zonder zijn vleugels te hoeven bewegen. Zijn vleugels met een spanwijdte van twee meter hielden de fascinerende vogel met gemak in de lucht, terwijl hij rond speurde naar iets eetbaars. Ramon had gespierde en sterke poten met vlijmscherpe klauwen. Zijn forse snavel was bijna even groot als de rest van zijn kop. Een enkele slag met zijn machtige vleugels was genoeg om hem een uur lang te laten zweven in de hoogte, terwijl zijn scherpe ogen naar voedsel speurden. Zijn veren waren zwartbruin met een gouden glans aan de achterkant van zijn nek, en helderwitte staartpunt en vleugeltippen.

Plotseling ving zijn subliem scherpe blik een beweging op, zo'n 400 meter rechts van hem, te klein om waargenomen te kunnen worden door een mensenoog. Ramon's prooi was een klein konijntje. Hij maakte een bocht, bleef een ogenblik op gelijke hoogte vliegen en dook toen plotseling als een bliksemschicht naar beneden. Er klonk géén enkel geluid toen Ramon zijn nietsvermoedende prooi greep.

Ramon steeg trots weer omhoog de lucht in. Hij wist dat hij opnieuw een goede verzorger was gebleken voor Nata en de kostbare arendsjongen in zijn horst.

“Daar komt jullie avondeten” zei Nata zachtjes toen ze het silhouet van Ramon in de verte zag opdoemen.

“Waarom maak je je toch voortdurend zorgen, Nata?” vroeg Ramon. Hij moest zijn best doen om zijn ongeduld niet te tonen, toen hij het gebroken konijn voor Nata's poten wierp. Ramon irriteerde zich mateloos aan die blik van bezorgdheid op haar gezicht. Voordat zij kon antwoorden, sprak hij verder: “De kleine wordt steeds sterker. Kijk, hij kruipt al aardig rond. Maak je niet ongerust over hem. Binnenkort, als ook het andere ei uitkomt en ze allebei sterk genoeg zijn om rond te kruipen, maak ik een groot feest met onze vrienden om de geboorte van onze nieuwe arendjes te vieren!”

Nata deed haar best om te delen in de opwinding van haar man. En het was waar, dit waren haar eerste arendsjongen, maar Ramon was overtuigd dat wel zou blijken dat ze perfect gezond waren. Nata nam een bewust besluit om niet langer bezorgd te zijn over haar kleine broedsel.

En ja hoor, het tweede arendsjong kwam twee dagen na het eerste uit. Nata was verrukt toen ze ontdekte dat ze nu een jongens én een meisjes arendje had gekregen. Ze noemde de jongen Hakan, want hij was klein en broos. Het meisjes arendje aan de andere kant was helemaal niet klein en ook niet broos. “Zij zal hoger vliegen dan enige arend ooit heeft gevlogen”, fluisterde Nata tegen zichzelf. “Ik noem haar Selin.”

Naarmate de volgende dagen verstreken, begon ze ook enthousiast te worden over het naderende feest. Ze was er van overtuigd, dat al de andere adelaars haar jonge arendjes het mooiste zouden vinden, dat ze ooit hadden gezien.

Op de dag van het feest werd het luchtruim gevuld met adelaars die binnen kwamen zweven uit afgelegen oorden. Nata kon zich niet herinneren dat ze ooit zoveel adelaars tegelijk op één plaats had gezien. Zij en haar twee jongen werden met overweldigend enthousiasme begroet. De geboorte van twee zulke kostbare schepseltjes was voor haar uiteraard al een geweldige gebeurtenis, maar nu kon ze duidelijk zien dat haar twee kleintjes even grote reden voor feestvreugde waren voor de hele adelaarsgemeenschap als voor haar.

Dit soort gelegenheden werden zeldzaam onder adelaars, want hun populatie nam de laatste jaren gestaag af in aantal. Daarom was deze dag er een van grote vreugde, hoop en feestelijkheden. En, zo als dat vaak gaat met zulke vieringen, nam iedereen het er goed van.

Het feest duurde de hele dag. Toen de adelaars tenslotte afscheid namen begon de zon al onder te gaan. Toen ook de laatste adelaar hoog in de lucht was opgestegen en richting de zon verdween, keerde Ramon zich trots naar Nata. Ze had lang genoeg met Ramon opgetrokken om deze blik op zijn gezicht te herkennen. Deze blik vol ambitie was een typisch trekje van Ramon.

“Nata, liefje, was dit niet de meest fantastische dag van je leven!? Onze vrienden hadden niets dan bewondering voor onze mooie arendjes. Wat wij samen gedaan hebben is inderdaad geweldig om mee te maken. We hebben twee nieuwe adelaars op de wereld gezet! Wat ter wereld of in de lucht kan er nog mooier zijn dan dat?”

“Hiervoor zijn we geschapen!” riep Ramon uit. Zijn ogen fonkelden opgewonden.

Nata had Ramon in het verleden wel vaker enthousiast gezien over diverse zaken, maar ze beseftte dat wat hij zojuist gezegd had klaarblijkelijk een nieuwe en grote openbaring was voor hem. Ze kon zich niet herinneren dat ze hem ooit zo opgetogen had gezien.

“We moeten vertrekken, Nata. We bouwen weer een nieuwe horst. We doen dit nog een keer!” Ramon riep het uit met jubelende stem. “Om dit land te vernieuwen en het luchtruim te vullen met machtige adelaars, dat is ons leven!”

Nata had niet half zoveel vertrouwen in Ramon’s ideeën als hijzelf. Maar ze wist dat hij het altijd goed meende, en ze vertrouwde hem. Ze besloten om maar direct met hun nieuwe werk te beginnen.

Ik weet vrij zeker dat je het nauwelijks kunt geloven, als ik je vertel dat Ramon en Nata direct vertrokken om een nieuwe horst te bouwen, en hun twee adelaarsjongen zomaar alleen achterlieten. Uiteraard waren ze vast van plan om weer terug te keren om te controleren of het met hun kleintjes goed zou gaan, maar het bouwen van een horst is toch een behoorlijke krachtsinspanning. En, zoals vaker in dit soort situaties, vergaten Ramon en Nata uiteindelijk hun kleine arendjes volledig vanwege hun toewijding aan een nieuw nest en broedsel.

De volgende morgen werd Hakan koud en hongerig wakker. Net als zijn zus Selin. Ze wachtten de hele dag geduldig tot Mama en Papa terug zouden komen. Tegen de middag begrepen ze dat ze snel iets moesten doen om te overleven als Mama en Papa niet heel snel zouden terugkomen.

Terwijl Hakan de lucht afzocht, vroeg hij bezorgd aan Selin: “Wat stel jij voor?”

Selin wierp een blik over de rand van het nest en ontdekte dat het was gebouwd op een rotspunt op ongeveer 100 meter boven de grond. Je moet weten dat Hakan en Selin pas een paar weken oud waren en nog totaal niets wisten over vliegen. “Dit wordt alweer onze derde dag alleen en zonder eten” antwoordde Selin zwakjes. “We moeten gewoon naar beneden om iets eetbaars te vinden.”

Hakan hoopte dat zijn zus *wist* hoe je ‘naar beneden’ moest komen, en vroeg: “En hoe denk je dat we dat voor elkaar krijgen?”

“We zullen moeten springen” zei ze kalmjes.

Hakan stapte snel weg van de rand van het nest.

“Springen!?!” krijste hij ongelovig, “als we *dat* doen gaan we vast en zeker dood. Dat meen je niet!”

Selin vond het idee net zo min aantrekkelijk als haar broer, maar wat konden ze anders doen? “We gaan anders toch dood” antwoordde ze.

“Goed dan”, zei Hakan, “maar laten we nog iets langer wachten. Als Mama niet *heel* snel terug is, *dán* zullen we ... *dán* zullen we ... echt besluiten wat we gaan doen.”

De rest van de middag vermoeiden ze hun jonge hersentjes over hun besluit, maar er viel erg weinig te kiezen. Het was voor hen allebei duidelijk dat er niets anders opzat dan een alle gevaren tartende dodensprong te wagen.

“Als we hier blijven, zullen we *zeker* sterven”, zei Selin vastbesloten.

“En als we springen, zullen we *waarschijnlijk* sterven”, was het bescheiden commentaar van Hakan.

“Jij en ik kunnen absoluut *niets* doen tot we leren vliegen”, zei Hakan in een heldere vlag van openbaring. Verbaasd over de waarheid van zijn eigen woorden, leunde hij ontmoedigd achterover.

Maar tenslotte waren de twee arendjes het met elkaar eens dat ze niet alleen hongerig en koud waren, maar ook op sterven na dood. Dus klommen ze naar de rand van hun nest, deden hun ogen dicht, hielden hun adem in en... sprongen.

Twee bloedstollende kreten volgden, wanhopig geklap van vleugels, daarna stilte.

Hoofdstuk 2

Hakan wist zeker dat hij dood was. Hij deed zijn ogen toch even open om zeker te zijn. Hij controleerde een ogenblik zijn uiterlijkheden en ontdekte tot zijn stomme verbazing dat hij niet alleen nog leefde, maar ook nog compleet was. Voorzichtig ging Hakan overeind staan. Een paar passen verder worstelde ook Selin om overeind te komen.

Selin keek omhoog om te zien of ze de horst nog kon terugvinden, waar ze zojuist vanaf waren gesprongen. Maar dat was onmogelijk, omdat de horst verborgen was achter een overhangende richel. Geen van de beide arendjes kon geloven dat ze van zo'n grote hoogte waren gevallen en nog steeds leefden. Natuurlijk was de reden dat ze het hadden overleefd deels vanwege al hun vleugelgeklap en deels omdat ze gevallen waren op een zacht, met gras begroeid veld.

Het kostte zowel Hakan als Selin weinig tijd om zich te herinneren waarom ze hun leven hadden geriskeerd in zo'n hachelijke onderneming; hun zwakke poten en trillende lichamen vertelden hen dat ze op het punt stonden om van honger om te komen.

“Waar zijn we?” vroeg Selin zachtjes.

“Aan de rand van een groot bos met bomen, denk ik”, antwoordde Hakan, terwijl hij het donkere en geheimzinnige gebied bestudeerde dat links van hem lag.

“Zouden we daar eten kunnen vinden?” vroeg Selin fluisterend.

“Ik denk niet dat wij daar thuishoren”, voelde Hakan aan. “We moeten in de open lucht blijven, waar we de wind kunnen voelen.”

“Hoe weet jij dat nou?” vroeg Selin nieuwsgierig. Ze voelde hetzelfde, maar ze wist niet waarom. Mama noch Papa had hen ook maar iets geleerd over overleven. Eigenlijk hadden hun ouders hen *helemaal niets* geleerd, *niet eens dat ze adelaars waren*.

Hakan gaf geen antwoord op Selin's vraag. Hij wist eigenlijk niet zo goed waarom hij het bos niet in wilde gaan. Het gaf hem gewoon geen goed gevoel.

Vlak voor hen zagen ze een open weide dat zich oneindig leek uit te strekken. Het was in elk geval veel groter dan een nest! Voorbij dit weiland zagen de twee arendjes een immense bergketen. “Zijn ze niet... geweldig mooi”. Hakan staarde naar de bergen. Hij vroeg zich af waarom hij zich er zo toe aangetrokken voelde.

Zie je, er is diep binnen in een adelaar iets dat hem van nature tot grote hoogtes aantrekt, zo is het nu eenmaal met adelaars. Zelfs bij adelaars die niet weten dat ze adelaar zijn. Het weidse open veld dat zich voor Hakan en Selin uitstreckte nodigde hen uit, maar deze enorme bergen leken het letterlijk naar hen uit te schreeuwen.

Dit idyllische moment werd plotseling verstoord door geluid uit het bos vlakbij. Instinctief kropen de twee jonge arenden dichterbij elkaar toe.

“Het komt uit het bos”, Selin hield haar adem in.

“En het komt dichterbij” voegde Hakan er aan toe.

Aan de bosrand kwam langzaam een groep vreemd uitzijende vogels tevoorschijn.

“Eén van ons?” fluisterde Hakan.

“Ik... ik weet het niet” antwoordde Selin.

Waar de twee jonge arenden naar staarden was een kudde aan-de-grond-gebonden kalkoenen die op hun dooie akkertje naar voedsel zochten.

Weet je, het is helemaal geen goed idee om kalkoenen te laten schrikken. Ze raken bijzonder gemakkelijk in paniek. En dat is wat hier ongeveer gebeurde. Zodra de kalkoenen Hakan en Selin zagen, begonnen ze als een dolle te kloppen en in cirkels te rennen en ze veroorzaakten een volstrekt onzinnige stampij. Het resultaat was dat iedereen volledig buiten zinnen raakte. Toen het stof wat neergedaald was, staarde Hakan gebiologeerd naar twee kleine kraaloojjes die op hem neerkeken.

“Hallo” zei Hakan tegen de twee ogen, het vreemde gezicht en de lange, kale nek. “Het spijt ons dat we jullie bang gemaakt hebben. We hoorden jullie in het bos. Weet u, we proberen eten te vinden, en we vielen uit dat nest daar, en we zijn hongerig, en we weten niet waar we zijn, en ... “

“Wees maar niet bang, kleintje”, klokte de enorme, oude kalkoen die naar Hakan staarde.

“Eén van ons?” vroeg Hakan zichzelf zachtjes af.

Hakan en Selin bestudeerden hun nieuwe kennis nieuwsgierig. De vreemde vogel was groter dan wat voor vogel ook die ze ooit hadden gezien. Zijn lichaam was breed en vet, zijn poten lang en pezig. Hij had iets dat op een baard leek, en die was zo lang dat die bijna over de grond sleepte. Dit vreemd-uitziende schepsel had een kale kop met een lange lel die midden op zijn kop groeide. Ondanks dat alles paradeerde deze bizarre vogel trots heen en weer. Misschien was het wel een zelfde soort vogel als zij, maar eentje die er wat grappig uitzag.

“Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn met dingen daarbuiten” verkondigde de grote kalkoen met zijn irritante maar vriendelijke stem. “Excuseer de verwarring, maar we maken altijd stampij als iets ons laat schrikken. Maar wat zeiden jullie twee kleine kalkoentjes, dat jullie hierbuiten helemaal alleen aan het doen waren?”

“Kalkoenen?” riep Hakan in verwondering uit.

“We zoeken naar voedsel” antwoordde Selin zachtjes.

“Naar voedsel zoeken, hè? Je wordt zelf nog voedsel als je lang genoeg hier alleen buiten blijft staan. Waar zijn jullie Mama en Papa?”

“We weten het niet” zei Selin verdrietig terwijl ze haar kleine vleugels verbaasd ophaalde.

Hakan dacht een moment na over wat de kalkoen zojuist had gezegd. “Voedsel worden?!” krijste hij. “Wat bedoel je? Niets kan óns toch zeker eten.”

De kalkoen lachte luid. Dit keer draaide hij zich om naar de andere kalkoenen, en gebaarde ze om met hem mee te doen. Al snel lachten ze allemaal mee en maakten daarbij een hoop kabaal.

Na een tijdje draaide de grote kalkoen zich weer om naar Hakan, dit keer met een zorgzame blik op zijn kale, oude gezicht. “Het is niet onze bedoeling om jullie uit te lachen, maar jullie weten overduidelijk niet wat het bos betekent. Je moet altijd alert zijn. Weet je, wij kalkoenen hebben veel vijanden, en *zij* willen niets liever dan ons opeten.”

Hakan was met stomheid geslagen, toen hij zag dat al de andere kalkoenen instemmend knikten.

“Jullie mogen bij ons horen, kleintjes, als jullie dat wensen. We zouden ons vereerd voelen om jullie bij ons te hebben. We zullen ons uiterste best doen om voor jullie te zorgen en jullie op te voeden in de beste kalkoen traditie, om wijze, sterke en trotse kalkoenen te worden”, zei de grote kalkoen ernstig en beslist. “Mijn naam is Brent. En hoe heten jullie?” vroeg de grote kalkoen nu op een geruststellende toon.

“Mijn naam is Hakan en dit is mijn zus Selin”, zei Hakan op formele toon. Hij probeerde het sobere gedrag van de kalkoen te imiteren om zich een houding te geven die paste bij dit gedenkwaardige moment. Maar van binnen begon Hakan zich al behoorlijk afhankelijk te voelen van zijn nieuwe vriend.

Brent draaide zich nu om, om Hakan en Selin aan de andere kalkoenen voor te stellen. Iedereen was extreem hoffelijk en vriendelijk naar Hakan en Selin, en zij voelden zich welkom. Na deze formaliteiten realiseerde Brent zich dat zijn twee kleine vrienden dringend behoefte hadden aan voedsel. Hij stelde voor dat de hele groep nu verder zou gaan met het zoeken naar iets eetbaars.

En zo gebeurde het, dat al na een paar minuten de twee kleine arendjes hun eerste kalkoenvoedsel konden proeven. Het was iets wat de kalkoenen ‘eikels’ noemden. De twee waren zo uitgehongerd dat de eikels beter smaakten dan de maaltijd van hun dromen. Dit voedsel smaakte in feite zo goed, dat ze er zeker van waren dat ze dit altijd wel zouden lusten. Ze wisten nu tenminste zeker dat ze zouden blijven leven. En dit hadden ze allemaal te danken aan hun nieuwe *medekalkoenen!*

En toch vreemd genoeg, kun je je nog zo welkom en goed ontvangen voelen, zonder je helemaal thuis te voelen. En dit gevoel werd sterker met het verstrijken van de dagen. Hakan noch Selin konden er hun

snavel goed achter krijgen, maar ze wisten allebei dat er iets niet klopte, ondanks het feit dat ze geliefd waren en geaccepteerd werden.

Wat het meest opviel in deze nieuwe situatie was het fenomeen eikels en de manier waarop ze daarnaar op jacht gingen. Hakan vroeg zichzelf steeds af: “Dit was toch niet hoe Papa op zoek ging naar eten... Of wel?”

Die vreselijke eikels! Ja, het was waar dat de eikels in het begin best smaakten, maar na verloop van tijd begonnen die dingen per hap verschrikkelijker te smaken.

Het andere wat Hakan dwars zat was het uiterlijk. Een groot deel van zijn vrije tijd bracht hij door met het kijken naar de andere kleine kalkoentjes (ze noemde zichzelf kalkoenenkuikens). Hakan dacht dat zijn zus Selin er misschien nog een beetje uitzag als die andere kleine kalkoenen, en die gedachte zat hem echt dwars - want dat betekende dat hij er ook misschien ook zo uit kon zien!

Al snel begon Brent te merken dat de twee nieuwe kalkoenen zich wat ongemakkelijk voelden. Hij had een diep gevoel van zorg en ontferming voor hen. Hij ging vaker om met buitenstaanders en was bekend met hun noden en behoeften. Hij wist precies hoe hij kon voorzien in die behoeften, en was er aardig zeker van dat ze zich zouden vestigen zodra ze zich compleet één voelden met hun nieuwe groep. En daar had hij gelijk in.

Want kijk, als een arend zijn echte thuis niet kan vinden (het maakt niet uit hoe hard hij zoekt), zal hij uiteindelijk daar heen gaan waar hij zich welkom voelt. Een arend verlangt naar liefde en aanvaarding, zelfs als dat van kalkoenen komt. Het maakt dan niet uit dat zij bepaald niet zijn eerste keus zouden zijn om mee rond te rennen. Aanvaarding is aanvaarding, ongeacht waar je dat vindt.

Op een dag gebaarde Brent Hakan, Selin en twee andere kalkoenen om naar hem toe te komen.

“Hakan en Selin”, begon Brent, “luister eens naar me. We willen jullie allebei laten weten hoeveel het voor ons betekent dat jullie zijn gekomen om met ons op te trekken. Het is een eer voor ons om jullie er bij te hebben.” De twee kalkoenen die vlakbij rondstapten knikten instemmend.

“Ik zou me vereerd voelen om je te helpen jagen, Selin”, bood de ene kalkoen aan.

“En ik kan jouw partner zijn, Hakan, als je dat wilt”, zei de andere, zichtbaar enthousiast over zijn idee.

Hakan en Selin waren overrompeld door zo’n mooi en oprecht gebaar van genegenheid. Zie je, ze waren al bijna gaan geloven dat ze geen kalkoen waren en totaal niet bij hen pasten. Maar ze konden weinig anders doen dan dit warme aanbod te aanvaarden dat zo ineens aan hen werd gedaan.

Ze voelden zichzelf al meteen een stuk beter en probeerden de verschillen te vergeten, die ze tussen hen en hun nieuwe familie dachten te bemerken. Hakan en Selin namen zich vast voor om vanaf nu te gaan werken aan hun vriendschap met hun mede-kalkoenen. En zeker weten, al na een paar minuten stapten ze samen met hun nieuwe jachtpartners door het bos, op zoek naar dat vreselijk smakende voedsel, wat alle kalkoenen blijkbaar eten.

En toch, iets wat Hakan bezig bleef houden, was de gewoonte van kalkoenen om tijdens hun jacht naar voedsel naar beneden te kijken. Hakan voelde gewoon dat hij zijn voedsel eerst van grote afstand moest opsporen, om er dan op een of andere manier bovenop te duiken. Hij begreep zijn eigen gevoel niet, maar hij begreep evenmin waarom je in de grond zou moeten wroeten voor je eten.

“Het is duidelijk”, dacht hij, “dat ik geen goede leerling ben in eten verzamelen. Ik moet beter gaan opletten hoe dat gedaan wordt.”

Juist op dat moment hoorde hij Brent roepen dat hij voedsel had gevonden. De kalkoenen kwamen allemaal bij elkaar onder een gigantische eik waar Brent trots naast stond. “Bedien jezelf!” zei hij stralend. “Kijk maar goed. Eikels! Overall!”

“Bah” dacht Hakan. “Ik voel me misselijk worden. Ik dacht vast dat hij iets nieuws, goeds en lekkers te eten had gevonden. Maar dit is nog meer van dat zelfde oude spul!”

Hakan en Selin stonden vol ongeloof te kijken naar de feestvreugde waarmee al de andere kalkoenen deze ‘smakelijke’ eikels begroetten.

Natuurlijk is een eikel heel normaal voedsel voor je, als je toevallig kalkoen bent, maar als je toevallig een arend bent, tja, arenden zouden eigenlijk geen eikels moeten eten (tenzij een arend toevallig omkomt van de honger; dan zal hij zelfs eikels eten om niet dood te gaan).

Dus, om hun nieuwe familie niet teleur te stellen, haalden Hakan en Selin diep adem, waggelden netjes naar de eik en begonnen hun krop vol te proppen met eikels.

De gruwelijke dingen waren ongelofelijk droog en smakeloos. De twee adelaars-getransformeerd-in-kalkoenen voelden zich al snel zó misselijk dat ze geen veerd durfden te verroeren. Terwijl ze daar zo stonden, voelde Hakan een bijna onweerstaanbare drang om de lucht in te duiken, gewoon weg van dat hele walgelijke kalkoenedom.

In plaats daarvan stond Hakan zichzelf nog meer te bezweren dat hij *een goede kalkoen moest zijn*, wat het hem ook zou kosten. Zelfs als dat betekende om eikels te moeten eten. Dat was bijzonder moeilijk voor Hakan om te doen. Hoe moeilijk? Ongeveer net zo moeilijk als het voor jou is om je er toe te zetten om, even dapper, elke morgen je dagelijkse krant op te eten als ontbijt!

Dat laat zien hoe ver sommigen gaan om geaccepteerd te worden door anderen, zelfs als die anderen van een lagere orde en bestemming zijn.

Een feit om goed te onthouden. Als het er op lijkt dat je nergens naar toe kunt gaan, kom je altijd daar waar je je welkom voelt. En wanneer een 'buitenstaander' voelt dat hij ergens 'bij' hoort, zal hij vaak proberen om alles wat zijn nieuwe voorbeelden doen, te imiteren om zijn verbondenheid te *veinzen*.

Natuurlijk realiseer *jij* je iets, wat Hakan niet beseftte. Deze misvatting over acceptatie dwingt ons om zelfs onze diepste instincten en manieren te verloochenen, puur om er bij te mogen horen. Anderen lijken dat ook op te merken, dus maken zij verandering een voorwaarde om er bij te mogen horen.

Een van de grootste behoeften van kalkoenen en adelaars - en anderen - is dat, nadat je je krop gevuld hebt, je nog steeds iets anders nodig hebt: acceptatie, veiligheid en geborgenheid.

Als arenden deze basale behoefte niet vinden bij andere arenden, nou ja, zoals je kunt zien, dan komt er een of andere kalkoen op de proppen!

Als je niet met liefde naar andere arenden uitrekt, is de kans aanwezig dat een kalkoen hem vindt, en hem liefde geeft.

Dat is een van de meeste gebruikelijke manieren waarop een arend kalkoen wordt.

Hoofdstuk 3

Dagen werden weken, en uiteindelijk beetje bij beetje vonden Hakan en Selin een draai om te leven als keurige kalkoenen. Brent op zijn beurt stak zijn trots over zijn nieuwe studenten niet onder stoelen of banken. Hij had vroeger wel meer leerlingen getraind, maar er was iets aparts met deze twee, vooral Hakan, want hij deed zo vreselijk hard zijn best.

Natuurlijk moest Brent een ongewoon lange tijd spenderen om Hakan te leren om eikels lekker te vinden. Hakan op zijn beurt werkte er hard aan om enige smaak te ontwikkelen voor die gevreesde dingen. Soms geloofde hij zowaar dat hij ze lekker begon te vinden. Maar we moeten eerlijk zijn en vermelden dat het gerucht rondging dat wellicht, heel misschien, Hakan dat alleen maar zei om Brent wat te vleien.

Naast eikels hadden Hakan en Selin ook lessen in krabben en graven. Dat deden ze niet onaardig, maar tegelijk naar beneden kijken en bukken leek hen allebei ongelofelijk onnatuurlijk, om maar niet te reppen over de spierpijn erna.

Er was echter één ding wat Brent met stomme verbazing sloeg. Hij moest deze twee jonge kalkoenen *leren* om bang te zijn. Hij moest ze echt aanleren om zich te verbergen voor hun vijanden. Dit plaatste hem voor een raadsel, omdat alle kalkoenen van nature gewoon bang zijn ... voor bijna alles. Daarentegen leken deze twee voor helemaal niets bang te zijn. In het begin niet, in elk geval. Maar ze studeerden hard en geleidelijk aan leken ze te leren hoe je bang moest zijn.

En zo waren er ook paradeer-lessen, pik-lessen en stem-lessen voor Hakan en Selin. Deze twee kalkoenen konden gewoonweg niet klokken. In feite moest Brent het grootste deel van hun lessen wijden aan het klokken. En dan die kreet die deze twee kalkoenen er af en toe uit gooiden was het meest beangstigende geluid dat hij in zijn hele leven had gehoord. Het snerpte hem door merg en been tot in het puntje van zijn snavel-lelletje. Het was een kreet die meetilde met een of andere oerkreet van vreugde en vrijheid. Brent hoopte enorm dat ze snel zouden afleren dit vreselijke geluid te maken.

Hoe dan ook, de twee jonge arendjes werkten ijverig aan hun kalkoen identiteit. Brent op zijn beurt stond er op dat hun leraren dag en nacht bij hen zouden blijven, zodat ze nooit zouden vergeten, zelfs geen moment, hoe ze zich als keurige kalkoenen dienden te gedragen.

Hakan leerde het wel. Maar daarmee groeide ook de frustratie met de dag.

Er begon een vraag aan hem te knagen: "Hoe komt het toch dat ik de enige kalkoen ben in de hele wereld die er moeite mee heeft om kalkoen te zijn?" Zijn conclusie was duidelijk: "Ik moet wel de slechtste, meest verachtelijke kalkoen zijn die ooit heeft geleefd!"

Dat is een behoorlijk moeilijk probleem, toch? Als je een kalkoen bent is het erg simpel en natuurlijk om als een kalkoen te leven. Maar wanneer je een arend bent, is het extreem moeilijk om een kalkoen te zijn. Het maakt niet uit hoe hard je het ook probeert, je voelt je altijd een mislukking.

Tot mijn spijt moet ik zeggen dat Hakan en Selin uiteindelijk verkalkoeniseerd waren, al voelden ze zich nog steeds een stelletje mislukkelingen. Ik vraag me af of dit iemand anders wel eens is overkomen???

Hoofdstuk 4

Op een morgen, toen Hakan samen met zijn kudde mede-kalkoenen door het bos trok, viel hem in de verte een kalkoenenhen op, die in het diepe gras zat. Eigenlijk leek het wel alsof ze zich verstopte voor de rest van de kalkoenen. Nieuwsgierig als hij was kon Hakan niet doorlopen bij het zien van zo iets vreemds, dus boog hij van zijn pad af richting de kalkoenenhen.

Fred, een gerespecteerde en bewonderde kalkoen die vaak optrad als een soort vaderfiguur in de groep, keek naar Hakan en zijn bewegingen. Denkend aan Hakan's geworstel met zijn rol als kalkoen, klokte Fred: "Hakan, wacht op mij!"

Hakan stopte en draaide zich om. Dit was de eerste keer ooit dat Fred hem aansprak.

Fred was een enorme kalkoen, en tegen de tijd dat hij bij Hakan was aangekomen, was hij behoorlijk buiten adem.

"Ik wilde al een tijdje ... samen met jou ... (Fred boog voorover om weer op adem te komen) tijd ... doorbrengen. Laten we deze kant op lopen en samen wat praten." Fred wees in een richting die weg leidde van de hen.

Hakan verzette zich in het begin een beetje, maar keerde zich toen aarzelend naar Fred. Toen vroeg Hakan: "Waarom verstopt die hen zich in het gras?"

Fred grinnikte en antwoordde: "Ze zit op haar nest. Ze verbergt het voor onze vijanden!" Fred ontspande een beetje, toen hij zich realiseerde dat Hakan alleen maar nieuwsgierig was, en niet probeerde om aan het kalkoenenendom te ontsnappen.

Verbijsterd vroeg Hakan: "Zit ze op een nest?"

"Dat klopt. Ze broedt haar eieren uit. Het duurt niet lang meer voor we weer een paar nieuwe kleine kalkoentjes in ons midden hebben", verkondigde Fred met trots.

"Maar wat doet haar nest op de grond?" hield Hakan aan.

"Wat bedoel je?" vroeg Fred op een toon die zijn verwarring verried. "Waar denk jij dan dat een nest hoort te zijn?"

"Mijn zus en ik zijn *hoog* geboren ..." Hakan aarzelde. Het uitspreken van die woorden klonk als een lied in zijn hart. "We zijn geboren ... boven dit alles."

De herinnering aan het arendsnest leek zo ver weg dat hij zich een ogenblik afvroeg of het alleen maar een droom was geweest. Misschien, dacht hij, *was* hij wel op de grond geboren. Misschien was hij gewoon een erg verwarde kleine kalkoen die veel harder moest werken aan het kalkoen-zijn.

Dat was, natuurlijk, precies wat Brent en de andere kalkoenen hem hadden lopen vertellen. En uiteindelijk wist Hakan dat hij die vreemde ingevingen, die hij zo diep van binnen voelde, niet langer moest voeden. Hij moest al het andere opgeven en alleen maar handelen als de kalkoen die hij was.

Fred staarde in Hakan's ogen. Hij was donker van kleur en zijn baard kwam tot op de grond. Het was Fred's grote postuur die het meeste indruk op Hakan maakte. Zie je, voor kalkoenen geldt dat hoe dikker je bent, hoe meer bewondering je wint van je mede-kalkoenen. Je wordt dan beschouwd als wijzer en in lijn met de oude (en meest vereerde) kalkoen genaamd Sacretos. Sacretos stond bekend als de grootste en meest wijze kalkoen die ooit had geleefd in de hele geschiedenis van het kalkoenenendom.

"Wow, hoe groot moet Fred wel niet zijn", dacht Hakan. "Als hij voor me staat neemt hij het zicht op al het andere weg."

"Hakan, mijn jongen", begon Fred zachtjes, "Ik denk dat het tijd wordt, dat ik je vertel waar je vandaan kwam. Ik was van plan om te wachten tot je veel ouder was voordat ik met je zou praten, maar na het zien van je strijd de afgelopen weken denk ik dat het tijd wordt dat je het weet."

"Wat zeg je?" Hakan schuifelde wat heen en weer. Zijn hart zonk hem in zijn poten.

Fred aarzelde een moment. "Wij als kalkoenen moeten allemaal leren om onze plaats in dit leven in te nemen. We hebben allemaal ons aandeel in de strijd op die weg, maar jij, Hakan ... jij zult het later nog

vele malen moeilijker gaan krijgen.”

Hakan kon niet langer omhoog kijken naar Fred. Voor het eerst in zijn leven liet Hakan zijn trotse vleugels op de grond hangen.

“Zie je” zei Fred bewogen, “eigenlijk ben je uit het *ei van een gier* gekomen.” Fred pauzeerde om deze vreselijke openbaring te laten doordringen.

Hakan verroerde zich niet.

“Zonder twijfel heb je het verschil in bouw met de rest van ons opgemerkt, Hakan. Jij en je zus zijn geboren als arme, ellendige gieren.” Hij pauzeerde opnieuw en wachtte tot hij Hakan’s blik weer ontmoette. “Kijk me aan”, sprak Fred op veeleisende toon. “Er valt niets te doen aan je hoekige snavel en je korte poten, en ook niet dat je geboren bent als een arme, ellendige gier! Maar we kunnen je een nieuw hart geven. Het hart van een kalkoen!”

Hakan was niet al te verbaasd meer over Fred’s woorden. Hij wist eigenlijk al vanaf het moment dat hij de kalkoenen ontmoette dat hij er niet echt bij hoorde. Maar zijn hart zonk tot de onderste bodem toen de pijnlijke waarheid diep tot hem doordrong. “Ik ben een gier. Nergens-goed-voor, laag-bij-de-grondse, hopeloze gier.”

(Welnu, *iedereen* weet dat gieren de meest walgelijke van alle vogels zijn. Je kunt je dan zeker wel voorstellen hoe Hakan zich voelde. Hoe zou jij het vinden als je werd verteld dat je een arme, verloren, ellendige gier was?)

“Wat kan ik doen?” vroeg Hakan jammerlijk.

“Eerst moet je dit feit tot je door laten dringen - en accepteren - dat je een arme, verloren, ellendige, miserabele, waardeloze gier bent, gered door kalkoenen!”

“Ten tweede, het is heel normaal dat je elke dag zult moeten worstelen met je *gier-igheid*. Dit zal je hele leven zo doorgaan. En ja, het wordt een vreselijke strijd. Je moet volharden. En je zult elke dag met dit vreselijke gegeven moeten leven. Je bent een arme, ellendige gier. Dit wordt een natuurlijk en normaal deel van jouw leven. Vergeet het nooit. Maar, laat het je er nooit onder krijgen. Laat het je niet overmeesteren. Vecht ertegen! Blijf strijden! Wees vastberaden!”

“Ik wil helemaal geen gier zijn. Hoe kan ik een betere kalkoen worden?” hilde Hakan.

“Hakan, je *bent* nu een kalkoen. Je bent gered van het *gieren-dom*. Maar vergeet nooit je donkere, vale kant. Je kunt als een gier leven zonder je daarvan bewust te zijn. Wees altijd alert op die kant van jou die steeds naar boven wil komen. Wijd je leven aan het bestrijden van de *gier-igheid* in je. En als je faalt - en je zult vaak falen - wijd dan je leven opnieuw toe!”

Er kwam een waas voor Hakan’s ogen. Zijn knieën knikten. Hoe kon hij leven met zo’n vreselijke waarheid, zo’n ellendige staat, zo’n zware last?

Hoofdstuk 5

Maanden waren voorbijgegaan sinds die gedenkwaardige dag dat Hakan en Selin uit hun horst gesprongen waren, op de grond vielen en werden geadopteerd door een kudde kalkoenen. Hakan had het nog steeds extreem moeilijk om als kalkoen te leven. Zijn zus aan de andere kant, leek veel gemakkelijker aan haar rol te wennen. Hakan's gevoel van schuld en minderwaardigheid groeiden alleen maar. Inmiddels had Fred al aan Brent gesuggereerd dat de 'twee vreemde vogels' niet teveel tijd met elkaar moesten doorbrengen, omdat dat alleen maar hun problemen voedde ten aanzien van het omgaan met de 'gewijde tradities van het kalkoenenleven'.

Kort daarna werden Hakan en Selin inderdaad van elkaar gescheiden en ze zagen elkaar daarna maar zelden. Selin, in tegenstelling tot Hakan, stelde niet meer zo veel vragen als vroeger. Bovendien had ze zichzelf nu zo gedisciplineerd dat ze geen verwrongen gezicht meer trok of moest kokhalzen als ze eikels at. En hoewel het een vreemd gezicht bleef, had ze zelfs geleerd om min of meer net zo te lopen als de andere kalkoenen. Door haar veren zo ver als ze kon uit te steken, en haar nek zo ver mogelijk uit te strekken, imiteerde ze al heel aardig de kalkoenenpas.

Het zien van Selin's succes bracht Hakan weer in een staat van volledige hopeloosheid. Toen hij zich op een middag achter het kalkoengebroid aansleepte, merkte Hakan in de verte een andere kudde kalkoenen op, die langzaam dichterbij kwam. Geen van beide kuddes had de ander nog opgemerkt. Alleen Hakan's scherpe oog had de aanwezigheid van de andere kalkoenen ontdekt.

Het viel hem op dat deze andere kalkoenen niet op de grond naar voedsel zochten, zoals zijn eigen kudde. Zij trokken en pikten juist aan takjes. Deze kalkoenen aten bessen van struiken!

Hakan stond versteld. Hij kon zich slechts twee of drie keer herinneren dat hij een van zijn mede-kalkoenen bessen had zien eten, en dan nog alleen omdat de bes op de grond was gevallen. Maar deze kudde kalkoenen trok de bessen rechtstreeks van de struik! "Wat een vernieuwend idee!" dacht Hakan.

Hakan zocht direct Brent op. "Brent, kijk daar, nog meer kalkoenen! En ze komen deze kant op! En ze eten..."

"Waar?" schreeuwde Brent gealarmeerd. Hij gaf snel een alarmsignaal aan de andere kalkoenen. "Ik zie helemaal geen andere kalkoenen" hield Brent zenuwachtig vol.

Hakan en Selin beseften dat *niemand* van hun mede-kalkoenen in staat leek te zijn om zo ver en scherp te zien als zij.

(Waarom was dat zo? Is het niet zo dat ook kalkoenen een uitstekend gezichtsvermogen hebben? Jawel, maar het lijkt er op dat zij hun focus en blikveld zo versmald hebben, dat ze alleen nog maar die dingen zien waaraan ze zich gewend hebben. Ze vermijden het om naar boven te kijken, omdat hoogte ze blijkbaar bang maakt. Ongelukkig genoeg voor hen is het door deze blik omhoog dat echte visie wordt ontwikkeld).

Toen ten slotte de andere kalkoenen tot op kleine afstand waren genaderd, kreeg Brent ze in het vizier. "Ga achter mij staan en laat mij dit maar afhandelen", stelde Brent dapper. "En laat niemand afdwalen in de richting van die andere kalkoenen."

Brent wandelde langzaam in de richting van de andere kudde, terwijl hij driftig op de grond pikte, waarbij hij *deed alsof* hij ze niet opmerkte. De andere kalkoenen raakten in paniek zodra ze Brent zagen. Ze probeerden weliswaar zo snel mogelijk hun gewone houding terug te vinden, en langs Brent te paraderen, maar Brent paradeerde al totaal onverschrokken langs hen heen. Als snel deden Fred en al de oudere kalkoenen hetzelfde. Selin volgde en deed haar best in dit spelletje. Hakan keek slechts toe.

Het kwam op Hakan over alsof er een soort wedstrijd werd uitgespeeld, recht voor zijn snavel. En wat voor spel het ook was, zijn ploeg had gewonnen, omdat zij er van tevoren op voorbereid waren. Het lukte de andere ploeg om hun hoofden fier omhoog te houden zolang ze langs elkaar heen liepen, maar Hakan's scherpe blik merkte op dat ze hun hoofden vertwijfeld lieten hangen, zodra ze buiten kalkoenzicht waren.

Hakan bleef daar maar staan, ook toen alle kalkoenen al voorbij gelopen waren. Een diepe droefheid vulde zijn hele wezen toen hij zich bewust werd van wat zich hier voor zijn ogen had afgespeeld. De hele

scene wekte weerzin bij hem op, zijn hele natuur rebelleerde tegen dit soort dingen.

Op dat moment volgde Hakan een diepgelegen instinct dat door zijn hele wezen heen golfde. Tegen alle instructies die hij had ontvangen in, en al de beloftes die hij had gemaakt, sloeg Hakan zijn ogen richting de lucht. Tussen de bomen door boven hem kon hij duidelijk een stukje blauwe hemel zien. Gedurende een klein moment merkte hij dat hij terug verlangde naar zijn horst hoog boven de bomen. Toen be kroop hem een oude, ver weg gezakte herinnering. Hij herinnerde zich zijn Mama en Papa. Het leek dat zijn Papa zo sterk was, met grote, krachtige vleugels die hem hemelwaarts droegen en die de lucht met majesteit vulden. Hij dacht er aan dat Papa de lucht in vloog en terug kwam met vlees. Opnieuw vroeg Hakan zich af waarom hij die verwenste eikels moest eten. Hakan schrok op toen hij zag dat hij zijn vleugels had uitgespreid. Hoewel hij nog maar een jonge adelaar was, overtrof zijn vleugelspanwijdte die van alle kalkoenen. Lange tijd staa rde hij ernaar. Ze herinnerden hem aan Papa's vleugels, alleen had hij zijn eigen vleugels nog nooit gebruikt. Hij vroeg zich af waarom hij zulke machtige vleugels had, en concludeerde toen weer dat het iets te maken moest hebben met het feit dat hij was geboren als een arme, nergens-goed-voor, rotte, stinkende oude gier.

Het geluid van ritselende bladeren trok Hakan los uit zijn gedachten.

“Voel je je wel helemaal in orde, kleine vriend?” klokte Brent.

Hakan keerde zich naar hem om. Brent bewoog zijn enorme lijf richting Hakan. “Ja, ik moest even terugdenken aan mijn Papa en Mama. Zeg eens, Brent, wie waren die kalkoenen?” vroeg Hakan. “En waarom praatten we niet met hen? Dat waren onze broeders, toch? En waarom dat vreemde hooghartige gedoe met dat geparadeer?”

“Dat zijn Bessenisten” antwoordde Brent met veel nadruk. “Ze claimen direct af te stammen van Sacretos. Ze geloven dat alleen zij echte kalkoenen zijn.” Met zijn staartveren opgestoken als teken van afkeer, ging Brent verder. “Wij zijn *tweederangs* kalkoenen in hun ogen.”

“Geloven ze werkelijk dat jij geen echte kalkoen bent?” reageerde Hakan in puur ongeloof.

“Dat klopt. Zij geloven dat we alleen bessen moeten eten en nooit eikels. Bovendien moeten we bessen direct van de struiken eten en nooit van de grond. Anders ben je geen echte kalkoen.”

Voordat Hakan iets anders kon vragen sprak Brent opnieuw. “Uiteraard is het pure nonsens om te verlangen dat we de vrucht van de struik eten om te bewijzen dat we ware kalkoenen zijn.” Brent richtte zich op tot zijn volle grootte en stak langzaam al zijn veren uit. “Het enige wat je hoeft te doen is naar ons te kijken, en dan zul je een ware kalkoen zien. Bovendien, eikels en alleen eikels zijn het voedsel voor kalkoenen. Dat zei Sacretos!”

“Maar jij *hebt toch* ook bessen gegeten, of niet soms?”

“Ach, natuurlijk ...” Brent schuifelde met zijn lange, pezige, geklauwde tenen in de bladeren. “Eigenlijk zijn er bepaalde tijden dat ik best wel zin heb in een bes. Maar ...”

“Heb je ooit een bes direct van de struiken getrokken?” vroeg Hakan snel.

Een paar van Brent's veren gingen recht overeind staan. Hij voelde zich duidelijk niet op zijn gemak omdat hij verstrikt was geraakt in deze conversatie.

“Nee. Op die zeldzame gelegenheden wanneer echte kalkoenen bessen eten, moeten ze die van de grond af eten. Het is niet goed voor kalkoenen om bessen te eten voordat ze rijp zijn”, antwoordde Brent op een toon die alleen maar als een standje kon worden opgevat.

Hakan begreep niet waarom de Bessenisten zouden denken dat Brent's kudde geen echte kalkoenen zouden zijn. Tenslotte leken ze gewoon identiek aan alle andere kalkoenen. Hoe kon het eten van bessen van een struik uitmaken of je een echte kalkoen was of niet? Of omgekeerd het alleen mogen eten van eikels?

Terwijl Brent en Hakan hun spoor richting de rest van de kudde weer oppakten, maalde Hakan na over de hele discussie die ze net hadden gevoerd. Een ding was zeker, zodra hij de kans kreeg (als niemand keek) zou hij een paar bessen proberen, van de struik en van de grond.

“En nog steeds”, dacht Hakan bij zichzelf, “ben ik blij (en heb ik het geluk) dat ik lid ben van mijn soort kalkoen!”

Het leek er op dat lang geleden de kalkoenen zich hadden opgedeeld in verschillende kuddes. Niemand was zeker over het waarom. Niettemin droeg elke kudde zijn eigen aardigheden en principes uit en hielden ze stug vol dat alleen zij ware kalkoenen waren, en dat zij zich nooit moesten inlaten met anderen.

Je moet weten dat zo'n kudde een kalkoenominatie wordt genoemd. Niemand weet precies hoeveel kalkoenominaties er zijn, maar één ding is zeker: Er zijn er veel meer dan je je kunt voorstellen. Eén reden waarom Brent de markant-gevormde, vreemd-denkende Hakan en zijn zus Selin had geadopteerd, was om het aantal van *hun* groep te vergroten, de enige ware kudde, die de trotse naam van Eikelaars droeg.

En zo werd Hakan steeds verder en verder ingelijfd in het kalkoenendom. In feite, leek het er nu wel sterk op dat hij op het punt stond om volledig verkalkoeniseerd te worden.

Hoofdstuk 6

Het was al laat in de avond daags na de ontmoeting met de Bessenisten, dat Hakan voor het eerst weer kans zag om met Selin alleen te praten. Hij had Bruce, zijn coach, kunnen overtuigen dat hij vlak bij zijn leger zou blijven die avond om nog wat te oefenen met stemlessen. Omdat Selin al zo goed was verkalkoeniseerd, hoefde haar coach niet langer de hele tijd bij haar te zijn.

Toen ze zich beiden realiseerden dat ze voor het eerst sinds maanden weer alleen samen waren, hief Hakan zijn vleugels op, spreidde die over zijn grotere zus en omhelsde haar. “Selin, ik ben zo trots op jou. Je doet het zo goed. Vertel me alsjeblieft, Selin, wat is het geheim om dit kalkoenenleven te leven?”

“O Hakan”, Selin antwoordde vol begrip en bewogenheid, “je moet meer oefenen. Ik zie je nooit oefenen. Je wordt een kalkoen door te doen als een kalkoen.”

Eigenlijk was Selin niet half zo enthousiast over haar eigen kunnen als kalkoen, als Hakan dat was, maar ze was niet van plan om hem dat te laten merken. “Misschien”, dacht ze, “als hij gelooft dat ik het goed doe, misschien ben ik dat dan ook echt.”

Selin ging verder. “Je moet je er volledig toe zetten, Hakan. Na een poosje wordt het je tweede natuur. Je moet het proberen en heel erg je best doen. Het vraagt al je wilskracht, maar je kunt het best. Hakan, ik heb een geheim geleerd, de sleutel tot alles, namelijk dit: het is moeilijk om een kalkoen te zijn, en eenvoudig om een gier te zijn. Het vraagt al je kracht en inspanning om als ware kalkoenen te kunnen leven.”

Hakan bleef een tijdje stil, en zei toen fluisterend. “Ik heb het zo geprobeerd. Ik heb mijn best gedaan, heel erg. Soms lukt het, maar vaak kant mislukt het. En nu heb ik een nog groter probleem: Selin, wat moet je doen als absoluut niets in je echt kalkoen wil zijn?”

Selin wilde haar eigen persoonlijke gevoel over die vraag niet aan de oppervlakte laten komen. Ze antwoordde resoluut: “Je wordt geacht om het te willen! Je moet Fred om hulp vragen zodra je de neiging voelt opkomen om weer naar de gieren terug te keren!”

Hakan was geschokt. “Wie heeft jou verteld dat we gieren zijn? Fred heeft het mij verteld, maar ik wist niet dat ze het jou ook hadden verteld.”

“Mijn coach heeft me alles over gieren geleerd. Iedereen kent de gieren.” Selin pauzeerde een moment terwijl ze zocht naar de juiste woorden voor haar volgende zin. “Hakan, zie je het niet? Dat verklaart waarom Mama en Papa ons hebben verlaten. Ze zijn niets anders dan gieren. En jij en ik zijn... zijn... arme, waardeloze, vieze, nergens-goed-voor ouwe gieren.”

Hakan probeerde opnieuw om dankbaarheid op te diepen voor die aardige kalkoenen die hem en zijn zus hadden gered. (Om eerlijk te zijn was hij na al die tijd een beetje moe geworden om steeds maar dankbaar te zijn dat hij gered was van de vieze ouwe gieren. Er moest toch echt wel meer zijn in het kalkoenenleven dan alleen maar gered te zijn van het gierenleven.)

Selin vervolgde: “Je zou nog harder en harder moeten werken aan het kalkoenenleven. En stel wat minder vragen, Hakan. Laat me nog een geheim met je delen: Hoe harder je eraan werkt om kalkoen te zijn, hoe minder je zult worden verzocht om gier te zijn.”

Selin begon trots op zichzelf te worden, dat ze zoveel dingen kon opdiepen die ze had geleerd, ondanks dat die dingen tot nu toe ook niet erg leken te werken voor haarzelf.

“Dus wat is de beste manier om mijn tijd te besteden, zusje? Ik ben zo’n mislukking als kalkoen” klaagde Hakan.

“Hakan, je moet begrijpen dat je van binnen een gier bent. Het kost heel wat voor een smerige, waardeloze, verschrikkelijke ouwe gier om aandeel aan het kalkoenenleven te hebben. In feite, vanuit die waarheid gezien, zou slechts een klein aantal van ons, arme, ellendige gieren ooit volledig verkalkoeniseerd kunnen worden. Laten we blij zijn dat de kalkoenen ons überhaupt geaccepteerd hebben.”

Hakan knikte met zijn hoofd, zuchtte, en schuifelde weg.

Hoofdstuk 7

Toen Hakan de volgende morgen wakker werd, begon hij direct ijverig met zijn lessen. Opnieuw wijdde hij zijn leven toe om te leren hoe je een goede kalkoen moest zijn. Hakan was vastberaden en gaf aan Bruce aan dat hij de hele morgen wilde besteden aan zijn kalkoenlessen.

Bijna een vol uur concentreerde Hakan zich volledig om tenminste één perfecte klok te produceren. Hij voelde een diepe trots in zich opwellen toen twee kalkoenenhennen die in de buurt liepen, zich omdraaiden op zijn roep. De beste prestatie tot nu toe. Maar het bleef uitzonderlijk moeilijk om als een kalkoen te klinken, en hij was niet half zo bemoedigd door zijn succes als zijn coach.

Vervolgens probeerde Hakan zijn krabkunsten op de grond. Het zag er eenvoudig genoeg uit, maar Hakan kon maar niet uitvogelen hoe je op de ene poot kon staan en tegelijk krabben met de andere. Elke poging bracht hem met een plof op de grond. Niettemin, na bijna een half uur, lukte het hem tenslotte om één of twee goede krabhaken te maken vóór hij voorover viel.

Toen kwam het paraderen. Paraderen was moeilijk voor Hakan omdat hij niet zo moddervet was als de kalkoenen. Het was een volstrekt belachelijke vertoning, en hoeveel hij ook oefende, het werd er niet beter op. Een of twee keer probeerde hij te balanceren met zijn vleugels uitgespreid, maar dit leverde hem een directe uitbrander op van zijn coach. “Je moet je uitstrekken en opblazen en paraderen zonder je vleugels te gebruiken” was zijn opmerking.

Tegen de middag was Hakan volledig uitgeput. Bovendien was hij gedeprimeerd omdat hij uitgeput was! De morgen was zo positief voor hem begonnen. Hij voelde zich slechter dan ooit. Het lukte gewoon niet om als een kalkoen te leven. “Waarom, waarom kan ik niet als kalkoen leven?” vroeg hij zich af.

Later op die dag voegde Hakan zich bij de rest van de kudde om eikels te zoeken. Hij deed dit met grote overgave omdat hij extreem hongerig was geworden door alle energie die hij in zijn lessen had gestoken. De kudde naderde een open plek in het bos en de meeste kalkoenen volgden Brent op de voet. Brent liep langs de rand van het weiland om zich niet bloot te geven in de open ruimte.

Hakan voelde een golf van rebellie in zich opwellen door de frustraties van deze morgen en wandelde recht het veld in. Het viel hem direct op dat achter het weiland een grasheuvel oprees waar het bos opnieuw begon, en daar weer achter rees een hoge trotse bergkam op met een besneeuwde top. De aanblik van die berg bracht een diep gevoel van verwondering en ontzag bij Hakan teweeg. Diep binnen in hem roerde zich iets en het was totaal onmogelijk om dat te onderdrukken.

Plotseling ving zijn scherpe blik nog iets anders op. Hoog boven hem vloog een of andere majestueuze vogel in de lucht. Dit schouwspel bracht een vage herinnering naar boven van zijn Papa die vloog. “Misschien is dat Papa die naar mij zoekt!” Die gedachte ging als een tinteling door hem heen. Als betoverd keek hij naar boven en ontdekte dat er meer dan één was. Hakan hunkerde ernaar om zijn vleugels uit te spreiden en te proberen omhoog te vliegen om zich bij hen te voegen.

Je kunt wellicht een adelaar uit het luchtruim halen, maar je kunt nooit het luchtruim uit de adelaar halen. Toen zijn schepper hem maakte, werd het luchtruim in zijn hart geplaatst en het kan onmogelijk verwijderd worden.

Juist op dat moment bulderde Brent een waarschuwing. “Hakan, nee, pas op, kijk daar niet naar! Dat zijn gieren daarboven!”

Hakan aarzelde.

“Je wilt toch niet teruggaan naar de gieren, of wel?”

Hakan antwoordde snel en spijtig: “Nee, ik wil geen gier zijn.”

“Wat moet ik in hemelsnaam doen?” dacht Hakan. “Ik probeer het zo hard en oefen het kalkoenenleven zo intensief, en toch glijd ik steeds weer terug naar mijn gierenmanieren.”

De rest van de dag bleef Hakan achter de rest van de kudde aan slenteren. Zijn neergeslagen hoofd sleepte net niet over de grond. Laat op de avond leunde hij tegen een oude eik en liet werkelijk elke veer neerhangen.

“Er moet toch meer zijn in het leven dan dít!” zei hij hardop. Hij wist niet dat er iemand toekeek die ook meeluisterde.

Het leek er op dat er een zeer attente uil in de boom zat, precies boven Hakan. De naam van deze uil was Droew, en hij was toevallig ook nog de meest wijze van alle uilen in het bos.

“Hoe-hoe kom jij hier, en wie ben jij?” vroeg Droew nieuwsgierig.

Hakan was moe en gefrustreerd en antwoordde met meelijwekkende stem: “Ik ben een arme kleine kalkoen die enorm ontmoedigd is. Ik ben gewoon moe van het leven.” En hij was inderdaad het toonbeeld van wanhoop.

Droew bekeek Hakan wat beter. Zijn gezicht werd bedroefd toen hij dat meelijwekkende schouwspel beneden hem zag. “Een kalkoen?” mijmerde Droew in zichzelf.

“Wat is je naam?” vroeg Droew nu nieuwsgierig geworden.

“Mijn naam is Hakan. En hoe heet u?” Hakan was nog steeds niet opgestaan om naar zijn nieuwe gezelschap te kijken.

“Ik ben Droew, de uil” zei hij en voegde er aan toe: “Jij bent de meest merkwaardige kalkoen die ik ooit gezien heb. Wie heeft jou verteld dat je een kalkoen bent?”

Hakan sprong meteen in het geweer. “Ik ben wel degelijk een kalkoen. Ik behoor bij de Eikelaars van de kalkoeninatie van Brent. Mijn zus en ik hebben ons een paar maanden geleden bij hen gevoegd. Zij hebben ons alles geleerd over het kalkoenleven. Ik ben *geen* gier!”

“STOP! Stop!” smeekte Droew. “Je kunt best een kalkoen zijn als je dat zo graag wilt. Ik vroeg alleen: ‘Wie heeft jou verteld dat je een kalkoen bent?’ “

Voor het eerst keek Hakan omhoog naar Droew.

“Ik zeg dit voor jou” ging Droew door. “Je bent een vogel. Maar je ziet er niet uit als een kalkoen *maar ook niet* als een gier. Hakan, denk je echt dat alle vogels ofwel een kalkoen ofwel een gier moeten zijn?”

“Eh”, zei Hakan meer bedachtzaam, “Ik heb nooit gehoord van enige andere vogelsoort. U wel soms?”

“Ik ben geen kalkoen” antwoordde de wijze oude uil. “En ik mag daaraan toevoegen dat ik niet optrek met kalkoenen. En verder, als ik reis geef ik de voorkeur aan vliegen.”

Droew had zich al voorgenomen dat hij pas voluit met Hakan kon spreken, als Hakan nog wanhopiger was om meer te willen weten. Droew wist natuurlijk heel goed dat Hakan een arend was, maar ook dat Hakan dit feit pas onder ogen wilde zien als hij echt wanhopig was. Anders zou Hakan alleen maar terugkeren naar de kalkoenen.

“Kunt u vliegen!?” vroeg Hakan voorzichtig en wat sceptisch. Hij voelde dat hij niet nog meer teleurstellingen kon verdragen.

“Ja hoor, en ik zie dat jij ook heel grote en sterke vleugels hebt. Misschien kan jij ook wel vliegen. Denk je dat dat mogelijk is?”

Droew testte Hakan.

Hakan stapte achteruit, van de boom vandaan. De gedachte om te kunnen vliegen was zo aantrekkelijk, maar hij wist dat het nooit de goedkeuring had van zijn kalkoeninatie. “Nee, ik kan niet vliegen” antwoordde Hakan met diepe verachting in zijn stem. “Weet je, Droew, er zijn daar gieren boven. Ben je niet bang dat, als je vliegt, je net zo wordt als zo’n nergens-goed-voor, verachtelijke, vale ouwe gier?”

“Alleen kalkoenen zijn voor zoiets bang. Waarom ben jij eigenlijk bang?”

Voordat Hakan kon reageren of er zelfs maar over kon nadenken sprak Droew opnieuw. “Beste vriend, het is je aangeleerd om bang te zijn. Het is je *aangeleerd* om je te verstoppen voor alles. Wil je echt leven als zo’n laag schepsel?”

Hakan begon te snikken. Zijn enige gedachte was: “Ik wil helemaal geen kalkoen zijn, maar ik *kan gewoon geen* vieze ouwe gier zijn.”

Droew wilde wel meer zeggen, maar hij besloot om te wachten totdat Hakan er klaar voor was.

“De gier is niet de enige vogel in de lucht. Er is een andere ... en die vliegt ook veel hoger. Je zou eens een adelaar moeten zien vliegen, Hakan.”

“Je zou eens een adelaar moeten zien vliegen”, zei hij opnieuw, zachtjes.

Droew spreidde zijn vleugels en sprong naar een lager hangende tak. Hakan keek omhoog om Droew's gezicht te zien, maar de uil was er niet meer.

Hakan had een gevoel alsof hij dood zou gaan als hij niet achter hem aan zou vliegen, maar hij was bang. Hij wist niet zo goed waar hij bang voor was, maar het weerhield hem ervan te vliegen.

Hoofdstuk 8

Hierna was Hakan nog rustelozener dan voorheen. Soms had hij een ‘goede’ dag, maar hij kon de woorden van de uil niet van zich afschudden. Het voelde alsof iets binnen in hem vrijgelaten wilde worden. Wat het ook was, de uil had het opnieuw wakker gemaakt en het gevoel sterker gemaakt.

Hij vroeg zich af of iemand van de kalkoenen Droew kende. Misschien was Droew gewoon maar een gekke ouwe uil die onzin uitkraamde.

Tegen de middag, toen hun kalkoenominatie door het bos trok op zoek naar eikels, lukte het Hakan om in de buurt van Selin te komen om met haar te spreken.

“Selin, weet jij iets van Droew de uil?” fluisterde Hakan.

“Ja, Felda heeft me een aantal verhalen over hem verteld” antwoordde Selin. Ze liepen door terwijl ze met elkaar praatten.

“Nou, wat zei ze dan?” Hakan’s ongeduld kwam naar boven.

“Waarom wil je dat zo graag weten?” kaatste Selin terug. Ze vermoedde dat Hakan weer op weg was naar nieuwe moeilijkheden. “Heb je soms met hem gesproken?”

“Ik heb hem maar één keer gezien. Ik wil weten hoe de kalkoenen over hem denken. ”

Selin klonk gealarmeerd. “Je zegt dat alsof je zelf niet langer meer kalkoen bent.” Haar stem begon enigszins gepikeerd te klinken.

“Selin, ik weet niet precies wat ik ben op dit moment. Maar ik probeer dat uit te zoeken. Kun je me nou alsjeblieft meer vertellen over Droew.”

“Hakan, blijf bij hem vandaan. Hij liegt over kalkoenen. Hij zegt dat we ziertjes winnen en stelen van andere vogels. Je zou geen aandacht aan hem moeten besteden, Hakan.”

“Luister naar me, Selin. Hij zegt dat de gier niet de enige vogel is in de lucht. Er is een andere die nog hoger vliegt. Die wordt adelaar genoemd.” Hij hield een moment in. “Ik wou dat ik een adelaar was.”

“Dat is gewoon onnozel, Hakan!” schreeuwde Selin vanuit puur ongeloof. “Vergeet nooit dat je een gier bent. De kalkoenen hebben je geadopteerd en je tot een van hen gemaakt. Alleen gieren vliegen hoog in de lucht. Ze loeren op hun zwakke prooi beneden. Dat is de enige reden waarom ze vliegen. Verlies je perspectief niet.”

Hakan liep ontmoedigd bij zijn zus weg. Hij wist nu dat hij niet langer met haar of iemand van de kalkoenen kon spreken over zijn diepste en ware gevoelens. Hij voelde zich uitermate eenzaam.

Enkele dagen later, voor zonsondergang, waren Hakan en Bruce samen eikels aan het zoeken toen hij op grote afstand drie andere kalkoenen opmerkte. Ze hoorden niet bij zijn kalkoenominatie. Hij veronderstelde dat het Bessenisten waren. Hij bedacht zich dat hij moest proberen om lang genoeg weg te komen om met ze te praten.

Een tijdje later knikte Bruce dat hij klaar was om terug te gaan naar de kudde om van zijn nachtrust te genieten. Hakan vertelde Bruce dat hij wat later zou komen. Hij wilde “nog wat extra tijd gebruiken om zijn wandelpassen te oefenen.”

Hakan bewoog zich toen in de richting van de kalkoenen die hij had gezien, om te kijken of hij ze weer kon terugvinden. Het duurde niet lang voordat hij terecht kwam in een complete kalkoenominatie van Bessenisten. Hij bekeek ze een behoorlijke tijd voor hij zijn aanwezigheid kenbaar wilde maken. Ze leken een blij clubje kalkoenen. De meesten van hen waren actief op zoek naar voedsel in de bessenstruiken om hen heen. Een geweldig vette kalkoen met een baard die tot op de grond sleepte was overduidelijk de leider van de kudde. Als hij sprak, eiste zijn diepe, luide geklok de aandacht op van al de andere kalkoenen. Hakan wist dat ze het niet eens waren met de Eikelaars over hun voedsel. Misschien waren ze het ook wel niet met elkaar eens over het vliegen. Hij moest dat zien uit te vinden.

Hij wist niet precies hoe hij zich zou vertonen aan de Bessenisten. Hij wilde ze zeker niet opschrikken of in verlegenheid brengen. In plaats daarvan besloot hij om op enige afstand wat met bladeren te ritselen,

zodat de kalkoenen hem vanzelf zouden horen en vinden. Terwijl hij dit deed, keek hij toe hoe ze op hem af kwamen en opgeschrikt leken te worden toen ze dicht genoeg bij waren om hem te zien.

“O ... eh, hoi!” Hakan stamelde met opzet. “Ik ben de weg kwijtgeraakt toen ik op zoek was naar voedsel. Kunnen jullie mij misschien helpen?” Hij voelde zich ongemakkelijk, maar kon ook geen andere manier vinden om het gesprek te beginnen.

De grote kalkoen stapte op Hakan af. Hij bleek nog veel groter te zijn dan Brent en straalde gezag uit door zijn schitterende uitgewaaierde veren, vaderlijke baard en felle ogen.

“Gegroet, verdwaalde vriend. Mijn naam is Egan. En hoe heet jij?” Zijn stem leek hem welkom te heten.

“Ik ben Hakan.” Hij zei verder niets, omdat Egan inmiddels door zijn verschijning duidelijk de controle over had genomen.

“Je doet en praat als een kalkoen, maar je lijkt uiterlijk niet erg op een inheemse kalkoen. Ben jij soms van een buitenlandse kalkoenominatie?” Hoewel Egan in korte en directe zinnen sprak, klonk zijn stem bewogen. Hakan voelde zich meer op zijn gemak dan hij vooraf voor mogelijk had gehouden.

“Mijn zus en ik zijn geadopteerd en opgegroeid bij de kalkoenominatie van de Eikelaars. Ze hebben voor ons gezorgd en ons de manieren van kalkoenen uitgelegd.” Hakan voelde een plotselinge en onverwachte opwelling van trots naar boven komen.

Een paar van de kalkoenen in de buurt bewogen wat nerveus. Toen stormde een, in vergelijking tot de meeste anderen, nogal mager uitzijnde kalkoen naar voren met een paar bessen en bood ze aan Hakan aan. “Ze zijn niet te vergelijken met wat je gewend bent te eten, vriend, maar deze zijn van de grond opgepikt. Ik geloof dat je dat voedsel wel accepteert, of niet?”

Hakan was geroerd door deze opmerkelijke geste. “Ja, heel erg bedankt.”

Egan sprak opnieuw. “Zou je het fijn vinden als we je hielpen om je vrienden terug te vinden, Hakan?”

“Wilt u dat doen?”

“Waarom niet, natuurlijk, als je dat wilt” antwoordde Egan snel.

“Mag ik u anders eerst een vraag stellen?” Hakan sprak tussen de bessen door, waar hij intens van genoot.

“Ja, uiteraard.” Egan begon te vermoeden dat hij een mogelijke bekeerling in handen had.

Hakan was zo gebrand om antwoord op zijn vragen te krijgen, dat hij geen moment verspilde en direct ter zake kwam. “Waarom denken jullie dat Eikelaars geen echte kalkoenen zijn?”

Egan was wijs als een kalkoen. Hij wist dat deze vraag vroeg of laat naar boven zou komen wanneer het gesprek zo’n wending kreeg. “Vriend, we stellen *niet* dat er *geen* ware kalkoenen zijn onder de Eikelaars. We erkennen eenvoudig dat ze zichzelf uiteindelijk ombrengen als ze volharden in het uitsluitend eten van de lage eikel van de grond. Het is niets in vergelijking met de vrucht van de struik.” Egan keek Hakan scherp aan. “Ben je het daar ook mee eens?”

Hakan was bijna klaar met de laatste bessen die hij had gekregen. Na een maandenlang dieet van uitsluitend eikels leken de bessen hemels voedsel. Wat een wondere afwisseling!

“Ja, deze bessen smaken verrukkelijk” beaamde Hakan. “Mag ik u misschien nog een andere vraag stellen?”

Egan knikte.

“Vliegen jullie wel eens?” vroeg Hakan hoopvol.

Egan keek hem ietwat vreemd aan. “Of we wel eens vliegen?” herhaalde hij Hakan’s vraag. “Natuurlijk doen we dat.”

Hakan’s hart bonsde van binnen. Hij had nog maar net Bessenisten ontmoet en hij voelde zich al alsof hij zijn nieuwe thuis had gevonden. Het stormde in zijn hoofd. Misschien kon hij zich bij hen aansluiten zonder dat hij hoefde te geloven dat Eikelaars onechte kalkoenen zijn. Hij hoefde zijn vertrouwde veiligheid niet op te geven.

En deze kalkoenen vlogen!

Tenslotte had hij een uitvoerig gesprek met Egan over het lid worden van de Bessenisten. Hij wilde zich onmiddellijk bij hen aansluiten als dat was toegestaan. Egan stelde scherp dat hij geen zieltjes wilde stelen uit de gelederen van de Eikelaars, maar omdat Hakan aangaf dat hij zich zo graag bij hen wilde aansluiten *wilde hij hem toestaan om er bij te komen*.

Hakan had nog steeds niet de basiswaarheid ontdekt dat adelaars zich niet thuis voelen als ze onder kalkoenen verblijven. Het maakt niet uit hoe lang ze optrekken met kalkoenen, ze zullen zich nooit prettig voelen. Als een adelaar niet beseft wie hij is, kan hij zich behoorlijk lang verplaatsen van de ene kalkoenominatie naar de andere, voordat hij ontdekt dat alle kalkoenen precies eender zijn, zelfs als ze claimen dat ze volstrekt uniek zijn. Aan de andere kant zal dit kalkoenominatie-hoppen de adelaar brengen tot het punt dat hij zich uiteindelijk realiseert dat hij een totaal ander slag vogel is.

Hoofdstuk 9

Hakan verliet nu voor de tweede keer zijn thuis. Deze keer had hij niet eens zijn zus bij zich om hem te vergezellen. Hij liet alles achter om dát te vinden waar zijn binnenste naar hunkerde. Iets binnenin hem wilde vliegen. Hij kon bijna niet wachten op de volgende morgen. Hij sliep nauwelijks die nacht.

De zon was nog niet opgegaan over de heuvels in de verte en de andere kalkoenen waren nog niet wakker. Hakan voelde zich herboren. Hij maakte nu deel uit van een kudde die wist wat het betekende om te leven. Ze hielden van elkaar in deze groep. Ze aten iets anders dan eikels! En ze konden vliegen! Hij voelde zich als geboren om te vliegen. Hij kon amper wachten om zijn kudde het luchtruim in te volgen.

Na korte tijd begonnen de anderen zich te roeren, en even later kwam de hele kalkoenominatie in beweging voor hun morgenjacht naar voedsel. De opwinding bouwde zich verder in hem op.

Egan leidde de groep kalkoenen met Hakan door het bos. Hakan wachtte geduldig; hij wist zeker dat Egan hen spoedig het luchtruim in zou leiden. Ze trokken tot halverwege de morgen door het bos. De kalkoenen werden levendiger naarmate de morgen verliep. Ze begonnen wat heen en weer te praten en waren al snel onder elkaar aan het lachen. Een opmerkelijk verschil tussen deze groep en de Eikelaars was het feit dat geen van deze kalkoenen naar de grond keek voor voedsel. Dat was een bevestiging voor Hakan: geen eikels meer!

Wat begon als een wandeling in het bos, begon voor Hakan nu toch meer op een zoektocht te lijken. Het werd langzaam duidelijk dat ze deze morgen niet meer gingen vliegen. Ze zouden op dezelfde manier naar hún voedsel zoeken als de Eikelaars naar eikels zochten: zoeken tijdens een boswandeling. Een fikse domper voor Hakan, maar hij was er van overtuigd dat deze tegenvaller slechts tijdelijk was. “We gaan vast en zeker vliegen na het ontbijt” dacht Hakan.

Ze vonden inderdaad bessen die morgen en de kalkoenen hadden een feestmaal. Dit verse bessenontbijt was het beste wat Hakan zich kon herinneren. Daarna rustten ze uit van hun lange tocht door het bos.

Ze hadden al een behoorlijke tijd gerust toen Egan en een jongere kalkoen zich richting Hakan bewogen. Egan zei: “Hakan, mijn nieuwe vriend, mag ik je voorstellen aan Daly. Hij is een vertrouwde vriend van mij en zal je de komende maanden geregeld gezelschap houden om je te helpen aanpassen aan het leven van de Besselaar kalkoenen.”

Hakan luisterde uitdrukkingloos.

“Daly is de aangewezen persoon om al je vragen te beantwoorden en zal je de juiste kalkoenen etiquette leren, waarmee je in je latere leven je voordeel kunt doen.” Egan klopte met zijn vleugeltop op Hakan’s hoofd. “Je bent in goede handen, Hakan.”

Egan liet Daly en Hakan samen achter. Hakan bleef nog steeds stil.

Daly verbrak de stilte: “Ik stel voor dat we beginnen met een paar krablessen...”

“Wacht eventjes” antwoordde Hakan. “Ik ben in een tel terug.” Hij zwierde snel rond en rende achter Egan aan.

Toen hij Egan inhaalde kwam zijn vraag er nogal ongeduldig en direct uit. “Egan, vertel me alsjeblieft ... wanneer gaan we nou vliegen?”

Egan’s gezicht kreeg weer diezelfde verdwaasde blik die Hakan had gezien op de vorige avond toen hij zijn vraag stelde over het vliegen. “Hakan” zei hij langzaam en afgewogen. “Je vliegt alleen maar om weg te vluchten bij gevaar.” Hij voegde er wat sarcastisch aan toe: “Ben je op dit moment in een of ander gevaar?” Een paar kalkoenen in de buurt lachten wat in zichzelf.

Hakan ging er niet op in. Hij wist ineens dat dit geen enkele zin had. Op dit moment realiseerde hij zich dat de Bessenisten eigenlijk geen spat verschilden van de Eikelaars. Het waren allemaal kalkoenen, en hij paste domweg niet bij kalkoenen. Hij was zo kwaad dat hij in een waas vooruit sprong de lucht in. Zijn vleugels vingen instinctief de lucht en zijn lichaam werd in een oogwenk op de wind boven de bomen geheven. In de verte zag hij een grote opening in het bos, dezelfde waar hij een tijdje terug adelaars hoog in de lucht had zien vliegen. Aan de andere kant zag hij een geweldige bergketen oprijzen tot in de

wolken. Wat een fantastisch gezicht!

Hoewel Hakan inderdaad voor het eerst vloog, gebeurde dat allemaal zo snel dat hij niet eens beseftte wat er gebeurde. Toen hij zich eindelijk realiseerde dat hij echt vloog, werd hij bang en daalde snel naar beneden. Omdat hij niet wist hoe hij fatsoenlijk moest landen, was zijn landing meer een valpartij. Gelukkig genoeg was het enige wat hij beschadigde, zijn trots.

Er was nog iets anders binnenin Hakan dat was beschadigd, hoewel dat niet het gevolg was van zijn crash landing. Het was Hakan's vertrouwen. Toen hij daar zo stond in een kleine opening van het bos, voelde hij zijn hart breken. Een combinatie van boosheid en passie kwam naar boven. Toen schreeuwde hij het uit in een uitbarsting van ellende. "Ik zal nooit meer een andere vogel vertrouwen zo lang als ik leef!" Zijn kreet was tot op grote afstand in het bos te horen.

Hij zakte neer naast een kleine dennenboom met zijn hoofd tussen zijn uitgespreide vleugels. Vast en zeker, dacht hij, had hij zich als een heel slechte kalkoen gedragen. Hij had het niet hard genoeg geprobeerd. Het was zijn eigen schuld dat hij zoveel strijd en moeite kende. Hakan's gedachten bleven voortdurend alle kanten op racen. "Ik ben een mislukkeling" zei hij hardop tegen zichzelf. "De reden dat ik zo alleen ben, is dat ik een dombo ben. Niemand wil vrienden worden met zo'n dombo als ik."

Hakan koesterde zich een groot deel van de middag in zijn eigen zelfmedelijden. Hij vroeg zich af of hij ooit nog in beweging zou komen. Was er nog één goede reden om door te gaan? Hij was overduidelijk ongeschikt voor alles. Zelfs de gieren wilden hem niet meer. Zijn Papa en Mama hadden hem immers kort na zijn geboorte verlaten.

Hakan bleef de volgende twee dagen en nachten naast die kleine dennenboom zitten. Op de derde dag werd hij 's morgens wakker met een herinnering aan wat Droew, de wijze oude uil, tegen hem had gezegd: "Mijn vriend, het is je aangeleerd om bang te zijn en je te verstoppen voor alles. Wil je echt zo'n laag leven leiden?"

"Nee" fluisterde Hakan tegen zichzelf. "Nee, nee, nee!" herhaalde hij met steeds meer nadruk. Hij voelde dat hij Droew moest zien te vinden. Als er iemand was die hem zou kunnen helpen, dan zou dat Droew moeten zijn.

Terwijl Hakan zich voortsleepte door het bos, dacht hij aan zijn zus. Hij miste haar en vroeg zich af hoe het met haar ging. Hij wenste dat ze bij hem was.

Hakan had geen idee waar hij Droew kon vinden. Hij kon zich niet herinneren waar hij Droew voor het eerst had gezien, en hij wist ook niet of Droew daar nog steeds zou zijn, als hij de plek al kon terugvinden. Waarschijnlijk zou hij hem wel vinden als hij gewoon zijn ogen openhield richting de bomen en de lucht.

Terwijl hij de volgende paar dagen doorzocht, merkte hij op dat er heel veel andere schepselen in het bos woonden. Sommigen hadden vleugels zoals kalkoenen en gieren. Sommigen liepen op vier poten. Sommigen hadden harige staarten. Sommigen waren groter dan hij. Veel waren kleiner. Sommigen bleven op de grond en anderen leken meer in de bomen te blijven. Hij was stomverbaasd dat hij al maanden in het bos was geweest en al deze schepselen die het bos met hem deelden, nooit had opgemerkt.

Eén bijzonder werd hem in het bijzonder duidelijk. Alleen zij die vleugels hadden konden ontsnappen aan de beslotenheid van het bos. Wellicht hoorden al die andere wezens in het bos. Maar een dier met vleugels was bestemd om te vliegen! Hakan's hart begon weer wild te bonzen. Hij vroeg hardop: "Dus waarom leeft een kalkoen liever in het bos dan in de lucht?"

Een stem boven hem antwoordde: "Omdat hij een kalkoen is!"

Hakan keek omhoog. Droew prijkte op een eikentak boven hem.

Hakan slaakte een zucht van verlichting. "Droew, ik was naar je op zoek."

"En ik naar jou" antwoordde Droew. "Ik hoorde dat je de kalkoenen hebt verlaten. Perfecte keus."

"Ja, ik heb de kalkoenen verlaten, maar ik weet niet wat ik nu moet doen."

“Je weet niet wat je moet doen, omdat je niet weet wie je bent” antwoordde Droew.

“Wat bedoel je?” vroeg Hakan, in de war gebracht door Droew’s antwoord.

Droew keek naar beneden. Hakan was een zielige vertoning geworden. “Je moet eerst wat eten, Hakan. Ga voedsel zoeken, eet en kom dan terug om verder te praten.”

“Ik heb al wat bessen op vandaag” zei Hakan.

“Bessen? Waarom eet jij bessen?” vroeg Droew verbaasd.

“Dat is veel beter dan eikels” zei Hakan met een wat ongemakkelijke glimlach.

Droew kon amper geloven dat Hakan had overleefd op eikels en bessen. “Kun jij iets herinneren wat jouw Papa je te eten gaf toen je nog een heel klein vogeltje was?” vroeg Droew, in de hoop dat hij een wezenlijk punt raakte bij Hakan.

Hakan dacht een momentje na. “Alles wat ik me kan herinneren is dat het vlees was” zei hij. Hij begreep nog niet waarom dat er toe deed.

“Precies” zei Droew. “Je moet gaan jagen en vlees eten, Hakan.”

“Maar ik heb nog nooit een kalkoen vlees zien eten” wierp Hakan tegen.

“En dat zul je ook nooit te zien krijgen. Heb je dan nóg niet begrepen dat je helemaal geen kalkoen bent?”

Hakan liet zijn hoofd hangen. “Dus je weet wat ik ben ... of niet?”

Hij schaamde zich en voelde zich ongemakkelijk worden.

“Ja, dat weet ik” antwoordde Droew.

“En je wilt nog steeds met me praten en zelfs mijn vriend zijn?” Hakan kon niet begrijpen waarom iemand ooit een vriend van een gier wilde zijn.

“Maar natuurlijk. Je bent de *meest voorname* van alle schepselen!” zei Droew beslist. “Iedereen zou jaloers op je zijn.”

Hakan was geschokt en tegelijk de kluts kwijt door Droew’s woorden. “Wat zeg je nou allemaal, gekke oude uil? Je weet dat ik een gier ben. Waarom plaag je me daar zo mee?” Zijn ogen vulden zich met tranen en hij begon te huilen. Zijn hart brak bij de gedachte dat hij het vertrouwen van Droew, zijn laatste vriend, ook nog zou verliezen.

“Nee, nee, Hakan. Je begrijpt het niet. Je bent geen gier en je bent ook geen kalkoen.” Droew benadrukte dit punt.

“Maar wat ben ik dán?” vroeg Hakan, zielig... en hoopvol.

De wijze, oude uil verhief zich in zijn volle omvang. Op de een of andere manier wíst Hakan dat hij op het punt stond iets belangwekkends te horen, wellicht zelfs iets wonderlijks.

En nu, beste lezer, voordat we te weten komen wat de wijze, oude uil allemaal aan Hakan vertelde, laten we nog eens kijken naar de test die je aan het begin van dit boek maakte. De vraag is: Ben je een kalkoen? Zo niet, ben je dan misschien verkalkoeniseerd? En als dat zo is, wat ben je dan?

DEEL II

Epiloog

Bekijk jouw antwoorden op de 13 vragen aan het begin van dit boek. Het antwoord op de eerste negen vragen is *Nee*. Als je *Ja* hebt geantwoord op één van deze vragen, dan ben je hoogstwaarschijnlijk *verkalkoeniseerd*. Er is nog geen reden om trots te zijn als je ze alle negen goed hebt en het is ook nog geen garantie dat je niet alsnog verkalkoeniseerd zou zijn. Bedenk dan dat niet de adelaars, maar juist kalkoenen met hun veren pronken en paraderen.

Hoe heb je vraag 10 beantwoord: “Hoeveel zonden heb je vandaag gedaan?” En nummer 11: “Hoeveel daden van gerechtigheid heb je vandaag gedaan?”

De gemiddelde christen geeft als antwoord op deze vragen dat hij drie keer zoveel zondige daden heeft gedaan als daden van gerechtigheid.

Zo'n antwoord toont een zeker zelfbeeld aan, en het gedrag van de afgelopen vierentwintig uur.

Met dit soort innerlijke gedachten zal geen enkele christen vrijheid in Christus ervaren. Hier zie je een christen die toegeeft, in elk geval aan zichzelf, dat zijn zondefactor met een ratio van drie-tegen-een groter is dan zijn gerechtigheid!

Dan zijn er nog de vragen 12 en 13. Iedere christen weet dat Jezus Christus honderd procent rechtvaardig is. Maar als ze bij vraag 13 aanbelden, “Hoe rechtvaardig ben jij op een schaal van een op honderd?” zijn er maar erg weinig christenen die het goede antwoord geven.

Het goede antwoord is overigens 100!

Toen we christen werden, ontvingen we de gerechtigheid van God in Christus. En die gerechtigheid is de gerechtigheid van Christus. Dus we hebben honderd procent gerechtigheid!

De meeste christenen begrijpen deze *bijzonder* basale waarheid niet. Daarom zien ze zichzelf als 30, 40, 50 of 60 procent rechtvaardig. Hun leven, volgens dit innerlijk concept, is gericht op het verkrijgen van gerechtigheid. Zulke christenen moeten hun uiterste best doen om te komen tot die honderd procent rechtvaardigheid.

Het christelijk leven is een leven waarin God ons gerechtigheid geeft. We bewegen ons vanuit de gerechtigheid die Hij ons heeft gegeven, naar buiten toe het leven in. Dat is heel anders dan het proberen te verkrijgen van een gerechtigheid, die we nog niet denken te hebben, maar waar we hard voor moeten werken. En, bovendien zegt de Schrift ons duidelijk genoeg dat we nooit gerechtvaardigd kunnen worden door werken.

Laat me een paar algemene dingen met je delen, voordat we nauwkeuriger stilstaan bij iedere vraag.

Allereerst, het gevolg van verkalkoenisering is dat we bijzonder zonde-bewust worden. In ons zonde-bewustzijn ligt een enorme hoeveelheid angst. (En er is een knagende gedachte: “Ik moet nog beter mijn best doen.”)

Herinner je je wat het eerste was wat Adam en Eva zeiden toen ze hadden gezondigd? Het eerste wat ze zeiden was: “Ik ben bang.” Zonde-bewustzijn, ellende-kennis, het voortdurend bewust zijn van zonde – al dan niet terecht - is verkeerd, want het leidt tot een leven in angst.

In ons alledaagse leven doet het er niet toe wat waar is. We handelen vanuit onze waarheid of het nou in werkelijkheid klopt of niet.

Als we altijd over onszelf denken in termen van zonde is het resultaat angst.

Een ander kenmerk van zonde-bewustzijn is een minderwaardigheidsgevoel. We zijn *nooit* waardig. We voldoen gewoon *nooit*.

Er is nog een derde kenmerk van verkalkoenisering, namelijk het gevoel van onbekwaamheid. We kunnen het gewoon niet. Dit wordt gevolgd door frustratie en schuldgevoel. Vaak is ons schuldgevoel niets anders dan onze eigen zelf-veroordeling. De gemiddelde christen lijkt het verschil niet te kennen

tussen de overtuiging van de Heilige Geest en de veroordeling van de duivel. Met het gevolg dat veel christenen leven als kalkoenen.

Zelf-veroordeling is een kalkoenenstreek.

Vanwege de verkalkoenisatie van ons denken is veel van het huidige christelijk leven onnatuurlijk. De dingen die we doen lijken niet van nature te gaan. En die dingen bevredigen niet, juist vanwege hun aard. We zijn ontevreden en snel uit het veld geslagen door allerlei zaken. En, gek genoeg, we gaan ook andere mensen oordelen, vanwege ons altijd aanwezige zondebesef.

Dit zijn kenmerken van verkalkoenisering.

Maar, voordat we teruggaan naar ons verhaal, laten we eerst eens kijken naar de vragen die je hebt beantwoord.

Vraag 1: Een zondaar gered door genade is een goede omschrijving van een christen.

Het antwoord is ... absoluut niet! Nergens in de Bijbel wordt een christen een "zondaar gered door genade" genoemd. Dat is geen goede omschrijving van een christen. In feite is het een verschrikkelijke omschrijving van een christen. Noem een christen geen *zondaar gered door genade!*

Zo'n uitdrukking mag misschien technisch juist zijn, maar is het dan een goede omschrijving? Nee! Het is de laagste kwalificatie om een gelovige mee te beschrijven. Ja, je was een zondaar. Ja, je bent gered door genade. Maar nu ben je een heilige. Hoevelen van ons zien zichzelf als heiligen? Het woord 'heilige' betekent iemand die (voor God) apart gezet en heilig is en heilig (toegewijd) leeft. Zie je jezelf als een heilig persoon? We denken van onszelf dat we zondaren zijn die door genade zijn gered. Dus de nadruk ligt dan nog steeds op zondaar zijn, niet op heilig zijn. Zo'n *mind-set* in een gelovige leidt uiteindelijk tot een minderwaardigheidsgevoel.

Vraag 2: Je kunt zondigen zonder het te weten.

Dat is zeker een kalkoenenleerstelling, maar is dit ook wat de Schrift ons leert? Ik heb geleerd dat een slechte gedachte een zonde is, en dat het normaal is dat een christen iedere dag zondigt. Dus, aan het eind van de dag, is onze veronderstelling dat we allerlei soorten zonde gedaan hebben, waar we ons niet eens bewust van zijn. In feite is ons ook geleerd dat we niet kunnen leven zonder zonde. En dus, gaan we er van uit dat we voortdurend zondigen!

Er wordt ons niet geleerd over een inwonende Heer, die leeft in ons. We leven niet in een ervaringsrelatie met Hem die in ons woont. Hij overtuigt je niet alleen direct van zonde, maar Hij kent je hart zelfs voordat je iets verkeerd doet! Hij zal je beschermen tegen de zonde!

Als je een relatie hebt met Christus, kun je niet zondigen zonder het te weten! Je hoeft niet naar huis te gaan aan het eind van de dag en te bidden: "God, vergeef me al de zonden waar ik me niet van bewust ben, al de dingen die ik zei, die ik niet had moeten zeggen, al de dingen die ik dacht en die ik niet zou moeten denken."

Moet ik geloven dat de Heilige Geest in mij woont, dat Hij me ziet zondigen en absoluut niets zegt? Als ik geloof dat ik kan zondigen zonder het te weten en dat christenen elke dag zondigen, hoe moet ik dan de Schrift zien die duidelijk vertelt dat God niet naar mijn gebeden luistert als ik zondig? Wat voor vertrouwen kan ik dan nog hebben?

Besef je wat zo'n beeld van het christelijk leven met je doet?

Het creëert een diep gevoel van onwaardigheid, schuld en frustratie. De leer die ons het idee geeft dat christenen elke dag zondigen, en dat zelfs zonder het te weten, kwam van de kalkoenen die iedere dag zondigen! Misschien hadden zij een excuus nodig voor hun levensstijl. Misschien hebben zij een excuus nodig om niet in verlegenheid te raken als zij zichzelf vergelijken met de levensstijl van iemand anders.

Vraag 3: Het is normaal voor een christen om iedere dag te zondigen.

Als het *normaal* is voor een christen om iedere dag te zondigen, dan ga ik er van uit dat ik zal zondigen. Ik verbaas me er dan niet over als ik zondig, want ik zie het zondigen als een normale gang van zaken voor iedere christen.

Maar dit is een leerstuk van kalkoenen. Het wordt zeker niet ondersteund door de Bijbel. De Bijbel leert: *Je behoort niet toe aan de zonde.*

Vlucht voor de zonde, zodat de genade van God overvloedig mag worden!

Maar *als* je zondigt, is hier de manier om er mee om te gaan.

Je zult in de Bijbel nergens vinden dat het normaal is voor een christen om dagelijks te zondigen. In feite ligt de nadruk in de Bijbel precies op het tegenovergestelde.

Heb je jezelf wel eens de vraag gesteld: “Hoe lang kan ik zonder zonde leven?” We vragen ons zoiets gewoonlijk af op een manier alsof vragen: “Hoe lang kan ik mijn adem inhouden?”

Beste christen, door te bestaan en te leven op deze planeet doe je geen zonde. Een christen kan leven zonder zonde zo lang hij kiest om niet te zondigen. Een zonde uitvoeren vraagt om een bewuste keuze van je wil. Het gebeurt nooit toevallig of zonder je instemming. En het zal zeker niet gebeuren zonder dat je het *weet!*

Vraag 4: Een slechte gedachte is een zonde.

Ik moet bekennen dat ikzelf enorm gebonden ben geweest door deze leerstelling, een lering waarvan gezegd werd dat ze bijbels was. Als een slechte gedachte zonde is, dan zul je wanneer je verzocht wordt zondigen. Uiteindelijk kan niemand verzocht worden zonder een slechte gedachte. Dit is weer een andere lering uit de kalkoenologie.

Zonde is een daad - niet een gedachte. Zo lang als je vasthoudt aan het idee dat een slechte gedachte zonde is, zul je leven zonder vrijheid in Christus te kennen. De vijand is in staat om slechte gedachten af te vuren in je hoofd. Gedachten zijn de vurige pijlen van de boze! Het is één ding dat een gedachte aan de voordeur van ons denken aanklopt, maar het is iets heel anders om die gedachte welkom te heten en dan die gedachte in een of andere actie om te zetten.

“Als een man naar een vrouw kijkt, om haar te begeren, dan heeft hij overspel met haar gepleegd in zijn hart.” Broeders, hoe vaak heeft dat vers je innerlijk doorboord? Je hebt geleerd dat het zonde is als die gedachte in je opkomt. Is het niet? OK, laten we eens praten over de betekenis van dit vers. Ten eerste, een blik is een bewuste actie. Dat houdt in, dat een man zijn hoofd draait en bewust staart naar een vrouw en in gedachten overspel uitspeelt. Dat staat *mijlenver verwijderd* van de gedachte die een man te binnen komt als een of andere schaars en uitdagend geklede vrouw hem passeert op het werk.

Nog een ander voorbeeld. Ik wandel een bank binnen en de gedachte komt bij me op: “Zou het niet mooi zijn om al dat geld te hebben? Ik kan het stelen als de kassier even niet kijkt.” Heb ik een zonde gepleegd? Natuurlijk niet! Die gedachte kwam wel in me op, en het staat buiten kijf waar die vandaan kwam. Maar ik heb geen zondige dingen gedaan. Slechte gedachten zijn niet hetzelfde als zonden. Dat is een lering van de vijand. Kalkoenenpraat. Slechte gedachten die *welkom geheten worden en omgezet in daden* zijn zonden.

Vraag 5: Het is gemakkelijker voor een christen om te zondigen dan goed te doen.

Je wijze van denken bepaalt je manier van handelen. Als een vriend je vertelt dat een dierbare geliefde onlangs een vreselijke dood is gestorven - en als je hem gelooft - wordt je natuurlijk overspoeld door gevoel van rouw en verdriet. Maar stel dat jouw vriend tegen je gelogen had? Zou je *dán* verdriet hebben? Zo lang je niet wist dat er tegen je gelogen was, zou je net zo reageren en handelen naar wat je geloofde: namelijk dat je geliefde was omgekomen.

Op dezelfde manier kan (en zal) een donkere wolk van zonde-bewustzijn boven een christen, een geloof dat hij voortdurend zondigt, het gedrag van een christen zodanig veranderen dat hij langzaam maar zeker wordt verkalkoeniseerd.

Het is moeilijk (nee, onmogelijk!) voor een christen om te leven, naar wat de meeste mensen tegenwoordig “het christelijk leven” noemen, omdat het echte christelijk leven simpelweg niet is wat gelovigen tegenwoordig wordt voorgespiegeld.

In Jezus' dagen was het onmogelijk als mens om zo te leven, als werd voorgespiegeld door diegenen die zich Farizeeën noemden. Maar dat ‘Farizeeër-leven’, dat werd voorgeschoteld als *dé* manier van leven,

was niet het leven van God! En Jezus sprak hardere woorden over de Farizeeërs dan over welke andere groep mensen dan ook.

Het is niet moeilijk voor een paard om een paard te zijn. Het is niet moeilijk voor een koe om een koe te zijn. Het is niet moeilijk voor een vogel om een vogel te zijn. Dat is wat ze zijn, en zoals ze bedoeld waren om te zijn.

Het is niet moeilijk voor ons om Christen te zijn in de ware betekenis van het woord. Het is daarentegen heel moeilijk om te leven als kalkoenen. Ik wil dat jullie weten, jullie die zo worstelen met het christelijk leven: Je worstelt niet met het christelijk leven, je worstelt met een vertekening van het christelijk leven.

Het christelijk leven is gemakkelijk! Luister naar Jezus' eigen woorden: "*Mijn geboden zijn niet zwaar.*" Hij zei vervolgens: "De weg van overtreders is moeilijk." Het is moeilijk voor een christen om te zondigen. Jullie Heer zei: "Mijn geboden zijn eenvoudig te onderhouden." Nee, het is niet moeilijk voor een christen om christen te zijn. Het is moeilijk voor een christen om Farizeeër te zijn - of een kalkoen.

Vraag 6: Hoe dichterbij Christus komen, hoe minder we in verzoeking komen.

Kalkoenen zeggen ons dat "we dichterbij Jezus moeten komen." Zulke woorden geven ons de indruk dat er een enorme afstand is tussen een gelovige en Jezus. De werkelijkheid is dat Hij leeft en woont *in jou*. Hoe kun je ooit dichterbij Hem komen dan dat?

Vroeger dacht ik (en ik weet niet zeker waar die gedachte vandaan kwam) dat hoe meer ik als Jezus werd, hoe minder ik verzocht zou worden. En ik raakte telkens weer gefrustreerd, omdat het leek of de aanvallen intensiever werden naarmate ik vooruit ging in het christelijk leven.

Ik kwam er achter dat, hoe meer je Jezus Christus wilt leren kennen, hoe meer de vijand probeert om je visie te veranderen en je hart van Hem weg te voeren. De vijand verzocht Jezus, en hij zal ons ook verzoeken. Verzoeking is één van de bewijzen dat we christenen zijn! Onthoud dat. Je bent zo dichtbij Jezus als je maar kan zijn. Met het verstrijken van de jaren zul je Zijn hart steeds beter leren begrijpen, maar je bent in Hem en Hij is in jou, en dat is zo dichtbij als maar mogelijk is.

Vraag 7: Rechtvaardige daden brengen ons dichterbij Christus.

Op de een of andere manier zit er bij ons een diepgewortelde gedachte, dat op dagen dat we het goed doen (we hebben iemand tot Christus geleid of hebben iets goeds voor iemand gedaan), dat God ons dan meer liefheeft, en dat we dichterbij Hem zijn dan op dagen dat we ons geduld verliezen met onze kinderen of wanneer we geïrriteerd zijn.

Als gevolg van dit gezichtspunt, geloven we dat we dichterbij Christus komen door goed te doen. Dat is een leugen. Dat is een kalkoenenlering, die ons veroordeelt tot een op-en-neer leven en het weerhoudt ons ervan de vrijheid te kennen, die Christus geeft.

Het geloof dat je *ooit* Gods goedkeuring kunt verdienen demonstreert wat voor een klein en menselijk beeld je van God hebt. Hoe kan de Almachtige God onder de indruk komen van jouw "goede" daad? Hij kent de intentie en diepte van je hart voor Hem of je nu een goede of een slechte dag hebt, of je nu je kinderen in liefde of uit boosheid terechtwees; of je vandaag een verloren ziel tot Christus hebt geleid of helemaal niet getuigd hebt, of je gebeden vandaag de hemel hebben geraakt of dat ze neerzonken in je keel en jij jezelf heel, heel ver van Hem vandaan voelde.

Jouw gerechtigheid in Christus is simpelweg niet afhankelijk van je prestaties. Je bent volmaakt in Jezus Christus, en slechts in Hem kun je volmaakt zijn.

Ben je gebonden in zonde-bewustzijn, ellendekennis of zondebesef? Probeer je goede werken te doen om je ingebakken gevoel van slechtheid te compenseren? Waarom voel je je eigenlijk zo schuldig?

Als je een christen wordt hoef je niet alles op alles te zetten om te proberen rechtvaardig te handelen. Rechtvaardigheid wordt deel van jouw ervaring.

Als ik je zou vragen of je misschien goede werken of rechtvaardige daden hebt gedaan, zou je onmiddellijk 'Ja' moeten antwoorden. Zulk gedrag is de natuurlijke manier van doen voor een christen. Er is geen grijs gebied. Je leven is of rechtvaardig of zondig.

Alles wat je doet is een rechtvaardige daad tenzij je ervoor kiest om te zondigen.

Zonde is een bewuste keuze. Als je God toestaat om je vrij te maken van schuldbesef, zou dit heel goed het grootste kunnen zijn dat je ooit is overkomen! Veroordeling van zonde weegt zwaar op je schouders, en je hoeft daar niet onder gebukt te gaan.

Herinner je je de uil? Hij zei tegen de arend: “Je weet niet wat je moet doen, omdat je niet weet *wie* je bent.” Wat wij als christenen nodig hebben is ontdekken *wie we zijn*. We leven als een stelletje kalkoenen omdat we ons een stelletje kalkoenen *voelen*. Maar je bent geen kalkoen, lieve lezer! En je hoort niet bij de kalkoenen, beste vriend! Je bent een adelaar!

Vraag 8: Heiligheid is slechts voor een beperkt aantal christenen weggelegd.

Moderne leringen laten je zo ongeveer geloven dat er in het christendom drie stadia zijn: (1) Je kunt een christen zijn, of (2) je kunt een discipel zijn, of (3) je kunt een heilige zijn als je echt zo ver wilt gaan.

Je krijgt de indruk dat heiligheid iets is dat slechts voor weinig christenen is weggelegd.

Lieve christen, alle christenen zijn discipelen, en alle discipelen zijn christenen, en alle discipelen zijn heiligen, en alle christenen zijn heiligen. De Schrift verwijst naar ons allemaal als heiligen. We zijn heilig gemaakt door de genade die de Almachtige God ons bewees.

Begin je te zien dat een verkeerde gedachtegang je brengt tot een verkeerde houding en gedrag? Bedenk dan dit: Je bent een heilige, een heilig persoon.

Vraag 9: Verzocht worden is een teken van onze zondigheid.

Dit is een andere leerstelling uit de kalkoenologie. Dit concept klopt al helemaal niet. Bedenk dat Jezus werd verzocht, maar Hij was zonder zonde.

Laten we nu **vraag 10 en 11** samen nemen. Hoeveel zonden heb je vandaag gedaan? Hoeveel rechtvaardige daden heb je vandaag gedaan?

Het is belangrijk dat je het volgende begrijpt: Alles wat je doet als christen is een rechtvaardige daad, tenzij je zondigt.

Heb je vandaag meer zondige daden gedaan dan rechtvaardige? Ik heb ontdekt dat uitgerekend studenten theologie in vergelijking met anderen die deze vraag invulden, de ratio 2 tegen 1 was ten gunste van zonden. Als dit resultaat al gevonden wordt bij christelijke leiders en theologiestudenten, hoeveel erger is dit dan in de ervaring van een ‘gemiddelde’ christen? Wat krijgen ze voorgeschoteld door hun leiders, die zich toevallig zo voelen?

Als ik je zou vragen om een lijstje van zonden te maken die je vandaag hebt gedaan, zou je dat niet kunnen. Dat komt omdat je je er niet van bewust bent welke zondige daden je hebt gedaan. Op dit moment veronderstel je gewoon dat je vol zonde bent.

Op een zondag vroeg ik in een gemeente: “Wil iedereen die vandaag niet gezondigd heeft a.u.b. opstaan?” Niet één persoon ging staan, en dat op een zondag!

Als er een dag zou zijn met een minimum aan zonden, zou het de zondag moeten zijn! Toch? En het was deze ene zondag nog niet eens middag! Na afloop van de samenkomst vroeg ik mijn vrouw welke zonde zij gedaan had. Ik was nieuwsgierig, per slot ben ik haar eigen man...

Mijn vrouw antwoordde dat ze het niet precies wist, maar ze redeneerde dat ze wel ergens gaandeweg de morgen moest hebben gezondigd. Deze manier van denken komt niet van God en is ook niet Bijbels. Zo’n denkpatroon komt, in mijn overtuiging, van predikers en evangelisten die een hoop ‘beslissingen’ willen scoren als ze een oproep doen. Het wordt tijd dat zo’n denkpatroon eens stopt en onze ware relatie met Christus benadrukt en onderstreept wordt!

Zij die de overvloed van genade en de gave van gerechtigheid ontvangen zullen heersen in het leven door Jezus Christus onze Heer. Hoe ontvang je nu deze gave van gerechtigheid die God ons gegeven heeft? Laten we dan opnieuw kijken naar Hakan, ons kleine arendje.

Dat kleine arendje voelde zich ellendig, eenvoudigweg omdat hij niet geschapen was om rond te struinen

in de bossen en eikels te verzamelen. Hij was gemaakt om in het luchtruim te zweven. Als christenen zijn we niet geschapen om rond te struinen in duisternis en als het ware *onder* de omstandigheden te leven. Christenen zijn gemaakt om te regeren in het leven. Bovendien zullen we nooit tevreden zijn totdat we zó leven als God ons bedoeld en geschapen heeft.

Paulus schreef in zijn tweede Corinthse brief, dat de bediening van het Nieuwe Verbond, een bediening van gerechtigheid is. Mag je God dienen¹? Bedien je dan gerechtigheid of bedien je veroordeling? Belangrijker nog is waarmee jij bent bediend. Johannes schreef in zijn evangelie dat de Heilige Geest ons zou overtuigen van drie dingen: zonde, gerechtigheid en het oordeel van de duivel. Hoe vaak ga je staan en roep je uit: “Prijs God! Ik ben overtuigd van gerechtigheid!”

De Heilige Geest overtuigt ons inderdaad van zonde – in het bijzonder de zonde van ongelof. Bedenk dat eens! Maar hij overtuigt ons ook van gerechtigheid. Zonder de Heilige Geest kunnen we gerechtigheid helemaal niet bevatten. Er is een tijd dat je op je knieën moet vallen om God vergeving te vragen en je te bekeren, maar geliefde vriend, je zou moeten leven in de opwinding en vrijheid van *gerechtigheid*. Dat doe je als je begrijpt dat je net zo rechtvaardig bent als Jezus Christus rechtvaardig is.

Een broeder hield me eens Romeinen 3:23 voor: “*Allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God. Er is niemand rechtvaardig, nee, niet één.*” Inderdaad, dat staat er. Maar die passage spreekt van zondaars die gerechtigheid claimen zonder de gerechtigheid van God door Jezus te hebben ontvangen. Die broeder zou verder moeten lezen. Tegen de tijd dat hij ook hoofdstuk 6, 7 en 8 had gelezen, zou hij samen met de adelaars vliegen!

In contrast hiermee ging een andere broeder in gebed tot de Heer om antwoord te zoeken op de vraag: “Hoeveel zonden heb je gedaan? En hoeveel rechtvaardige daden?”

Hij ging er voor zitten en telde 300 zonden en 10 rechtvaardige daden!

Deze broeder vroeg God om duidelijk te maken, wat God hem wilde laten zien. De Heer sprak tot hem en zei: “Joe, als je nooit meer iemand voor Christus wilt, als je nooit meer stille tijd met Mij hebt, als je nooit meer bidt of de bijbel leest, als je nooit meer iets voor Mij doet, zolang als je leeft, heb Ik je nog lief met Mijn eeuwige liefde. Je bent net zo rechtvaardig als Mijn Zoon Jezus Christus, en Ik aanvaard je zoals je bent.”

Dat is het fundament van het Christelijk leven! En al het andere, in het bijzonder dat wat gebouwd is op zonde-bewustzijn, stort in elkaar. Zo 'n fundament houdt simpelweg geen stand.

Wanneer de Heilige Geest u overtuigt van zonde, wat doe je dan?

Je beaamt het. En je accepteert Zijn vergeving.

Sta je de Heilige Geest toe om je te overtuigen van gerechtigheid?

Net zoals iemand de overtuiging van zonde kan weerstaan door de Heilige Geest, zo kan hij ook de overtuiging van gerechtigheid door de Heilige Geest weerstaan. Ontdek dat God je liefheeft om wie je bent IN Jezus Christus. Zijn liefde voor jou is niet gebaseerd op hoe goed je het doet in dit leven. Laat de waarheid je vrij maken!

Zonder de gave van gerechtigheid kun je niet regeren in dit leven, waarvoor je bent geschapen. Geen mens kan je overtuigen van zonde, gerechtigheid, of wat dan ook. Dat werk is de exclusieve taak van de Heilige Geest. De overtuiging van gerechtigheid heft je omhoog op je voeten in vreugde en brengt je tot het eren en aanbidden van God.

Het staat er zo: *Hem die geen zonde gekend heeft, maakte Hij tot zonde voor ons, opdat we mochten worden gerechtigheid Gods in Hem (2 Cor.5:21).*

God zei dat! Het is godslastering als je ontkent dat je gerechtigheid van God bent in Christus. En het is goed voor je als je dit feit uitspreekt en beaamt.

¹ In het engels wordt hier een woordspel gemaakt met. ‘*minister*’: to minister=(be)dienen, a minister=dienaar, d.w.z. voorganger

Het is een fundamenteel element van onze natuur dat we *handelen* naar het besef dat we hebben van wie we zijn. Als je gelooft dat je een vieze, rotte zondaar bent, gered door genade, dan ga je leven en handelen als een vieze, rotte zondaar gered door genade. Als je jezelf ziet als gerechtvaardigd door God, dan zul je iets beginnen te ervaren van de vrijheid die de kinderen van de Koning bezitten. En deze gerechtigheid die je hebt, de gerechtigheid die je *bent*, is niet zoiets als een kleed dat alleen je zonde bedekt en ze aan het zicht onttrekt. De gerechtigheid is de natuur van God, en die woont in Zijn kinderen – van wie jij er *één* bent.

Kijk wat Johannes er over zegt in zijn eerste brief: *Zie wat een grote liefde de Vader ons heeft gegeven, dat we kinderen van God genoemd worden, en we zijn het ook (1 Joh. 3:1-2).*

Jouw Heer noemt ons niet alleen Zijn kinderen. We zijn Zijn kinderen! Jouw zwoegen en ploeteren maakt je niet meer of minder zoon of dochter. Je kunt nooit nog meer kind van Hem zijn dan je nu bent. Je bent ófwel Zijn kind, of je bent het niet.

Johannes heeft verder gezegd: *“Kinderen, laat niemand u misleiden; wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is.” (vs.7)*

Sommige mensen zeggen dat ze hier niet zo zeker van zijn. En jij? Je moet dan vers 8 lezen en dan moet je kiezen tussen de twee opties. *“... wie de zonde doet is uit de duivel ...”*

Wat een keus!

“Als u weet dat Hij rechtvaardig is, erkent dan ook, dat een ieder, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is.” (1 Joh.2:29) Als Hij rechtvaardig is en ik uit Hem geboren ben, heb ik Zijn natuur. Ik kan toch niet anders zijn dan gelijk aan Hem? Want ik heb Zijn natuur.

Je kunt misschien aanstoot nemen aan mijn claim dat we net zo rechtvaardig zijn als Jezus Christus. Sommigen hebben gesteld dat dit het tegenovergestelde is van nederigheid. (*Ze proberen* overduidelijk nederig te zijn).

Nou, je moet helemaal niet streven naar een soort nederigheid die ontkent wie je werkelijk bent in Christus. Ware nederigheid zal hetzelfde over jezelf zeggen als God over jou zegt, niet meer en niet minder.

We hebben op dit punt niet meer nederigheid nodig! We moeten gaan staan in wat God ons heeft gegeven – *vrijheid*.

We mokken wat rond in onze eigengemaakte nederlaag. We hebben nog niet ontdekt wie we zijn, dus kruipen we rond in het duister met de kalkoenen en bidden God dat er meer mocht zijn in het christelijk leven dan dit.

Er is meer, lieve christen!

De reden dat je ontevreden bent is omdat je verkalkoeniseerd bent. En er is nog geen enkele adelaar gelukkig geworden door te leven als kalkoen! Zo'n adelaar zal er ook nooit komen. Het gaat in tegen zijn natuur! Om als christen tot je bestemming te komen, zul je allereerst de kalkoenologie bewust uit je gedachten moeten zetten, en je moeten realiseren dat je een adelaar bent. Om dat te doen, zul je Zijn gerechtigheid moeten accepteren als die van jezelf.

Weet je wat het probleem was in het leven van de Oud Testamentische figuur Job? Zelfrechtvaardiging. Toen God Job ontdeed van zijn zelfrechtvaardiging werd hij dubbel gezegend. Maar God kon Job niet op zo'n bijzondere manier zegenen totdat Jobs zelfrechtvaardiging van hem was weggenomen. Een kritische geest is een teken van zelfrechtvaardiging. De sleutel tot verandering is het leren ontvangen wat God jou wil geven.

Maar wat als je het allemaal niet begrijpt? Als je wacht met het ontvangen van dingen tot je alles begrijpt, zul je een arme sloeber worden.

Laten we nog eens kijken wat die rechtvaardige daden zijn. Hier zijn er een paar: 's morgens opstaan! Je ontbijt eten! Je tanden poetsen! Een luierschoon!

Als iemand naar zijn werk gaat om de kost te verdienen voor zijn gezin en acht uur per dag werkt, vijf

dagen per week, dan is dat een rechtvaardige daad. Dat is aangenaam voor God. Rechtvaardige daden zijn veel meer dan Bijbellezen, bidden of evangeliseren.

Rechtvaardige daden *zijn* de gerechtigheid van Christus ... uitgeleefd in een normaal leven. Alles wat je doet – tenzij je bewust kiest om te zondigen – alles, is een daad van gerechtigheid!

Moeders leven vaak onder een veroordelingsgevoel. Ze geloven vaak dat opgeprikte dames die druk zijn in het “gemeente- of kerkenwerk” de enige vrouwen zijn die God dienen. Zij hebben het zo hard nodig om te weten dat thuis zijn, luiers verschonen en babies grootbrengen tot eer van God is en tot de *grootste* rechtvaardige daden behoren. Als het dat niet is, is het zonde. Er is geen “grijs” of “er-tussen-in” gebied.

Wat een verschil zou het maken als je naar je dagelijkse werk gaat, en je realiseert dat je rechtvaardige daden uitvoert. Dat je niet hoeft te wachten tot zeven uur 's avonds om op pastoraal bezoek te gaan of te getuigen tegen iemand om die rechtvaardige daden te doen. Je werk goed doen, een eerlijk stuk werk voor een eerlijk salaris, dat is een rechtvaardige daad.

Wat een voldoening voor ouders om gewoon thuis te kunnen zijn, zonder je schuldig te voelen omdat je niet ergens op huisbezoek moet gaan. Te beseffen dat voor je kind zorgen een rechtvaardige daad is.

Plotseling begint het *hele* leven geheiligd te worden.

Als de voorgangers hun arendjes behoorlijk zouden opvoeden en als mama en papa adelaars hun arendjes ook behoorlijk zouden opvoeden, dan zouden hun kleintjes niet tussen de kalkoenen vallen.

Ouders, jullie horen te weten dat jullie baby was gegeven in een daad van gerechtigheid. In feite, afwezig zijn en je babies achterlaten om “kerkwerk” te doen kon wel eens zonde zijn ... want dat is niet volgens Gods intentie.

Betekent wat ik zeg, dat je moet indampen tot zondeloze perfectie? Nee, het is eenvoudig gezegd dat christenen niet meer in zonde hoeven leven. Het is normaal voor christenen om te leven zonder te zondigen.

De vijand heeft veel schuld en veroordeling over de kerk van Jezus Christus uitgestort. Het is onnodig om onder zo'n last te leven. Baart het je dan geen zorgen als je ziet dat, wanneer een evangelist in je kerk komt, steeds dezelfde christenen weer naar voren komen om hun leven “opnieuw toe te wijden”? Misschien ben je er wel één van. Het zou je wel degelijk wat moeten uitmaken. Je moet gewoon weten dat je *gerechtigheid van Christus bent*. Inderdaad, het is waar. Je moet door de Heilige Geest overtuigd worden! Je moet overtuigd worden van *gerechtigheid!*

Toch blijft het trieste feit bestaan dat mensen die zich veroordeeld voelen, een weg blijven vinden om hun geweten te sussen door lange lijsten met zonden op te stellen.

Ik zal het illustreren.

Zou je *jouw* kinderen thuis een dozijn of meer verkeerde dingen laten doen en alles laten opstapelen zonder enige correctie? Zou je wachten tot je een lange lijst van verkeerde dingen had verzameld en dan in één keer het kind met al zijn zonden confronteren?

Wanneer een stemmetje van binnen je beschuldigt en aanklaagt: “Je hebt gezondigd! Je hebt gezondigd!”, wees dan voorzichtig.

Vertelt dat stemmetje ook *welke* zonde je doet?

Zo niet, dan hoor je de stem van de vijand. De aanklager. Stel je voor dat je naar huis gaat, waar een actieve, normale tien jaar oude jongen op je wacht, en dat je zegt: “Je bent stout geweest! Je hebt het verkeerd gedaan! En ik zal je daarvoor straffen!” Je legt daarmee een onnodige en oneerlijke veroordeling op je kind. Je geeft hem geen enkele hoop op correctie.

Leer deze les. Het kan je vrijmaken en je leven veranderen. De Heilige Geest corrigeert Zijn kinderen direct en specifiek.

Overtuiging komt snel en duidelijk in levens van christenen.

Onlangs zat ik in een vliegtuig naast een bekende christelijke psycholoog, Henry Brandt. Terwijl we met

elkaar spraken, kwamen we op dit onderwerp. Hij constateerde het volgende: “Als tijdens een voetbal wedstrijd, een speler een overtreding begaat, wordt er voor hem gefloten en hij krijgt *direct* een sanctie. Hij hoeft niet het hele spel door het gewicht van zijn overtreding te dragen. Hij speelt en doet het *goed* tijdens het hele spel. Er wordt alleen op het fluitje geblazen als hij in overtreding is.”

Wanneer de Heilige Geest je niet terugfluit, doe je het dus gewoon goed.

Er wordt ons verteld (1 Joh. 2:1) dat we niet tot zondigen moeten komen, maar in het geval dat we zondigen, hebben we een *voorspraak*, een *advocaat* bij de Vader. De naam van deze advocaat is Jezus Christus.

Wees voorzichtig in het gebruik van het Oude Testament om je natuurlijke neiging tot zonde aan af te meten.

Onthoud dat het Oude Testament één oudere versie van het verbond is! De mensen die in dat tijdperk leefden hadden de Heilige Geest niet, die in hen woonde. Teveel christenen, zo lijkt het wel, zijn gedoopt met de doop van Johannes in plaats van *in Christus Zelf!*

Vraag 12: Hoe rechtvaardig is Jezus Christus op een schaal van een tot honderd?

Vraag 13: Hoe rechtvaardig ben jij op een schaal van een tot honderd?

Iedereen weet dat Jezus Christus honderd procent rechtvaardig is. Maar slechts weinigen van ons zijn bereid het feit te accepteren dat wij ook honderd procent rechtvaardig zijn. Dat ik honderd procent rechtvaardig ben is een geschenk. *De stelling van het Nieuwe Testament over rechtvaardiging is dat je rechtvaardigheid niet kunt verdienen. Rechtvaardigheid wordt geschonken. Rechtvaardigheid is een geschenk van God.*

Om dit geschenk van rechtvaardiging te ervaren, moet je allereerst geloven dat je *in Jezus Christus* bent en dat je bekleed bent met Zijn rechtvaardigheid.

Ik stel het in de vorm van een vraag. Wie zal er voorzichtiger zijn om niet vies te worden: iemand die gelooft dat zijn kleding al vuil is, of iemand die gekleed is in een wit pak dat er uit ziet als een pak van een miljoen euro? Natuurlijk, de man in dat witte pak zal uiterst zorgvuldig zijn om er geen vlek op te krijgen. En als hij een vlekje op zijn dure pak krijgt, zal hij het zo snel mogelijk proberen te verwijderen. Aan de andere kant, wat voor verschil zou een extra vlekje nog uitmaken op je vieze oude kloffie?

Stel je voor dat je werkt in Gods koninkrijk en jouw gemeente gaat op dat moment door een zware tijd. Een paar leden leven in overspel. Sommige mensen verschijnen dronken aan het Heilig Avondmaal. De laatste samenkomst eindigde in een bittere strijd die de kerk in vier kampen verdeelde. En vanavond komt er een broeder op bezoek die zal spreken in jouw gemeente. Wat zou je hem adviseren om over te spreken? Zou je niet een klein beetje verbaasd zijn als hij opstond en zijn boodschap op deze manier begon: “Jullie zijn geheiligd in Christus Jezus, geroepen heiligen. Ik dank mijn God altijd als ik aan u denk, voor de genade die God jullie gegeven heeft in Jezus Christus.”

Nou, Paulus sprak exact zo in deze omstandigheden. Degenen tegen wie hij sprak waren gelovigen in de gemeente van Corinthe. Paulus verkondigde hen wie ze waren. Hij sprong niet boven op hun zonden. Hij vertelde hen dat ze alle genade al hadden die ze nodig hadden.

Hij begon met hen duidelijk te maken *wie ze waren*. Daarna, pas daarna, kon hij een aanvang nemen om op hun problemen in te gaan.

Paulus ging verder deze gelovigen andere fenomenale dingen voor te houden: dat ze rijk waren geworden in alle dingen in Christus, zowel in wat ze zeiden als in kennis! Hij vertelde hen dat geen enkele gave ontbrak. Is dat de manier die wij zouden kiezen in een gemeente waar een oudste in overspel leeft, de gemeente in vieren is verdeeld en mensen dronken aan het Heilig Avondmaal verschijnen?

Paulus begreep dat de beste plek om te beginnen was, om de gelovigen te vertellen *wie ze zijn* en wat ze zijn.

De gemeente van Jezus Christus zal oprijzen bij zo'n verkondiging – want een mens handelt zoals hij *denkt*.

Dichter, dichter bij God kun je niet zijn,
Want in de persoon van Zijn Zoon,
Ben je even dichtbij als Hij.
Kostbaarder, kostbaarder voor God kan ik niet zijn,
Want in de persoon van Zijn Zoon,
Ben ik net zo kostbaar als Hij.

Adelaars klapwieken niet zo veel. Ze vangen gewoon de wind om op te stijgen. Vaak zit een arend op een rots en wacht op een briesje wind en spreidt dan gewoon zijn vleugels uit, werpt zichzelf in de ruimte en laat de wind hem omhoog en weg voeren.

De Heilige Geest is als de wind. Ben je bereid van je miserabele rots af te springen en je over te geven aan deze Heilige Wind? Menselijk redeneren helpt je daar niet bij. Je wordt “gelovige” genoemd. Begin te geloven!

Jouw Vader en Jezus Christus hebben gezegd dat je rechtvaardig bent. Wil je hen geloven en dit als geschenk in ontvangst nemen?

Het Christen leven is niet dat je een steile helling vol hindernissen moet beklimmen, om ooit heilig te worden. Toen je Zijn kind werd, plaatste God jouw in Zijn heiligheid. Jouw uitdaging is te weten wie je bent in Christus. Ken Hem. Aanschouw Hem.

Het is verspilde moeite om te worstelen, om te krijgen wat je al lang hebt ontvangen; het is totaal nutteloos om je in te spannen om iets te worden wat je al bent.

We begonnen voor God als vreemdelingen, maar nu heeft Hij ons met Hem verzoend door de dood van Jezus Christus aan het kruis. Hij verwelkomt ons nu in Zijn nabijheid “rein en zuiver, zonder vlek of rimpel”.

Ontdek wie je bent in Christus Jezus. Als je dat doet, zal je leven compleet anders zijn.

Je zult opstijgen uit de bossen van angst, en je zult in staat zijn op te stijgen tot in de hemel.

Je zult opstijgen boven de kleine levensstormen, die kalkoenen naar hun schuilplaats drijven, maar die adelaars naar de hemel drijven!

En levensstormen zullen je in Gods nabijheid drijven. Ze zullen je niet in een hoek drijven, om daar in elkaar te krimpen.

We worden het volk van God op deze aarde en geven glorie en eer en lofprijs aan onze Hemelse Vader.

Laten we nu teruggaan naar ons verhaal, naar die wijze oude uil en onze arme, verkeerd ingelichte Hakan!

Hoofdstuk 11

“Hakan, je bent een *adelaar!*” zei de wijze oude uil. “Een adelaar, beste vriend. Je bent een afstammeling van de machtigste en meest verheven soort vogel. Je hoort daarboven, hoog in de lucht, ver boven alle andere schepselen. Ga nu, Heer Adelaar, en zweef. Zweef boven ons allen.”

Een rilling van openbaring en glorie golfde op en neer door Hakan's machtige vleugels. Instinctief, *wist* hij wie hij was. Alles wat hij nodig had was iemand die hem dat vertelde! Op dat moment, herinnerde hij zich dat hij er vaak van gedroomd had om hoog in de lucht te vliegen, *boven* de kalkoenen, *boven* de gieren, samen met die machtige soort.

“Kijk naar jezelf. Je bent geen kalkoen en je lijkt er niet op, en doet of ruikt niet als een gier. Je hebt het edele hart van een adelaar. De kalkoenen hebben je wijs gemaakt dat je een gier was en dat je een ‘prachtige’ kalkoen was geworden. Je bent geen van beide! Je hoeft niet langer in het bos te wonen. Ga Hakan! Je hoort daarboven, in de lucht!”

Het duurt niet lang voor een arend om te leren vliegen als hij eenmaal vrij is. En op dat moment was onze vriend Hakan zeer zeker vrij geworden!

Hakan ontvouwde zijn machtige vleugels en met een machtige slag van zijn vleugels dook hij het luchtruim in. Hij hief zijn hoofd met trots omhoog. Een vreselijke kreet van kracht, vreugde en vrijheid klonk. Het was een kreet van overwinning zoals maar zelden op aarde is gehoord.

Hakan cirkelde nog één keer over het bos voor een laatste blik op die onnatuurlijke omgeving waar hij zo lang had moeten wonen. Na die laatste blik richtte Hakan zijn hoofd op en zag in de verte, ver boven hem uit, iets groots en geweldigs. Iedere vezel in hem schreeuwde het uit: “Daarginds is mijn thuis!” Hij liet nog eens zijn verschrikkelijke kreet van vrijheid horen, hief zijn hoofd op, strekte zijn vleugels uit, ving de wind en zweefde naar de machtige bergtoppen!

